Akbaba

— Oooo, gevşemeğe başlamış...
— Elbet, bu sıcağa kar mı dayanır?..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / 2 MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

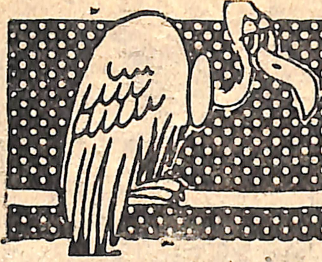
CEM'AN :

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

Akbaba siyasî mizahi gazetesi

Halk Partisine Teşekkür!

GÖZLERİMİZ süzülmüş, içimiz geçer gibi olmuştu. Tatlı rüyalar görüyorduk. Doğruya hiç benzemiyen rüyalar... Bu tatlı rüyalar belki de 1961'e kadar sürecekti. Ama sen, bize rüyayı bile çok gördün sayın C.H.P!..

Dürterek, bağırarak, muştalıyarak uyandırdın bizi!

Hep bir ağızdan, göğüs dolusu seslerle okuduğunuz İlk Hedefler Beyannamesinin yankıları hâlâ kulaklarımızda· Bu seçim marşında, Demokrat Partinin bir zamanlar köyü, kenti ardından sürükleyen bütün eski vaitleri vardı. Sen, dokuz yıllık bir iktidar ayrılığından sonra, damarlarına katılan genç kaniyle dünkü muhalefetin Demirkıratı gibi şahlanmaya başlamıştın!

Sen, sen değildin sanki...

Ama bir gün, sahte çeke satılmış bir sokak politikacısını kendi evine alıp basın toplantısı yaptırdığını gördük. Hem de bu evin büyük efendisi, lâf değil, eski bir Başbakan, hayır, ondan da fazla, eski bir profesördü: Şemseddin Günaltay hazretleriydi!

Sonra, bir ödenek gürültüsiyle silkindik. Bir mebusunuz, İnönü'ye karşı:

— Partimden vazgeçerim, imzamdan vazgeçmem diye dayattı.

Bu, gazetelerin sahifelerini biribirine çarparak alkışlıyacağı bir caka olurdu belki: Eğer bu erkek imza, aylıkları arttırma değil, eksiltme teklifi altına atılmış olsaydı!

Daha sonra, kapı aralıklarından kulaklarımıza diş gıcırtısına benzer sesler geldi:

— Tüccarlar!... Menfaat düşkünleri!...

Bu tüccarlar bizdik... Bu menfaat düşkünleri bizdik... Ve bu öfkeli sesler, D.P. kongresinden değil, Vatan Cephesinden değil, sizin grupunuzdan, sizin ağzınızdan geliyordu sayın C.H.P!

Demek Türk basını, Demokrat Parti iktidarına çattıkça kahraman!. Kalemlerimiz, zindana gitme bahasına döğüştükçe idealist!... Sizin ödeneklerinize dokununca, alçak, öyle mi?...

Ayol, bizim D.P. ye homurdanışlarımızı, siz, C.H.P. balkonu altında söylenmiş aşk serenatları mı sandınız?...

Az daha unutuyorduk, az daha inanıyorduk, az daha yüzünüzdeki çarmıha gerilmiş İsâ maskesine kanıyorduk·

Basın hürriyeti ha?... İnsan hakları ha?... Hukuk Devleti ha?...

Efendiler, dokuz yılın bütün cop ve dipçik edebiyatını toplasak sizin bir Senirkent'iniz tutmaz!

Şapkamı çıkarıyor, eski göz âşinamı bir daha selâmlıyorum:

— Tekrar tanıştığımıza memnun oldum sayın C.H.P!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Şehrimizde koca bekleyen 60.000 kız var. (Gazeteler)

Bekleyenlerden biri.

C.H.P. Mebusları kırmızı oy attıktan sonra:

C.H.P. — Hamiyet de bende, servet de bende..

Biraz zam!

Suya zam... Peki!.. Havagazına zam... Yine peki!. Elektriğe zam.. Ona da pekiyyyy...

Ama bir ricamız var: Bu zamların hepsi de, suyun, gazın, elektriğin faturasına!.. Acaba, birazcık da musluktan akan, daha doğrusu akmayan suya, biraz da ocaktan fıslayan havanın gazına, biraz da sık sık sosyeteye mum söndü oynatan elektriğin cereyanına zam yapılamaz mı?..

Bu da zam... Ama efendilerimizin istediği zam değil de, biz vatandaşların istediği zam!

aysel baloya gidiyor

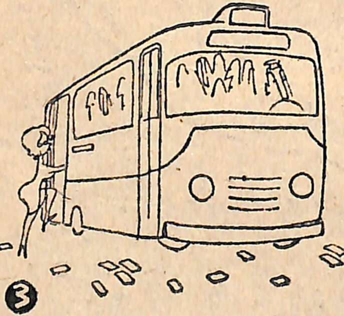

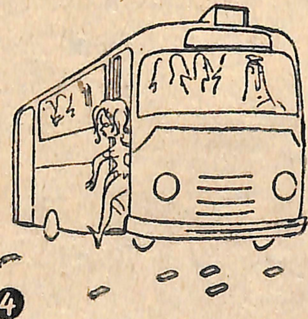
1

2

3

4

5

YAZISIZ!

O akşam balo için harıl harıl hazırlanıyorlardı. Aysel, o sabah erkenden, mutfakta şekeri limonla kestirip, yaptığı ağda ile yüzündeki, gerdanındaki, kollarındaki tüylerin hepsini yolmuş, bacaklarını da jiletle almıştı. Bu işler bittikten sonra, gaz ocağının üstünde, bir gaz tenekesiyle su ısıtmış, leğenin ortasına oturup gıcır gıcır yıkanmıştı.

Öğleden sonra da berbere gidip saçlarını yaptırdı. Berber dönüşü, Naciyeye uğrayıp, kendi göğüsleri küçük olduğu için onun lâstik dolgulu sutyenlerini o geceliğine ödünç alacaktı.

Çukurcuma'da nargileci çıkmazına gelip, 33 numaranın kapısını çaldı. İkinci katın cumbasından bir baş uzandı:

— Kim oooooo?..

— Şahver hanım teyze, sen misin?..

— Ben'im.. Sen kimsin?..

— Ben Aysel..

— Hay Allah iyiliğini versin kız.. Ben de, demokrat Remziyenin anası borç istemiye geldi diyerekten, az daha kapıyı açmıyacaktım. Dur, iniyorum aşağıya..

— Zahmet olacak teyzeciğim..

Merdivende ayak sesleri duyuldu Şahver hanım, taşlıkta, takunyalarını sürüye sürüye geldi, kapıyı açtı:

— Gir içeriye kız.. Naciye evde yok..

— Aaaa, yok mu?.. Nereye gitti acaba teyzeciğim?..

— Zeki Müren'in filmine gittiydi. Arkadaşlarıyla dünden kavilleşmiş de..

— Vah vaaaah.. Halbuki bana çok lâzımdı. Ne zaman gelir acaba?..

— Gideli, yarım saat ya oldu, ya olmadı..

— Hay aksi şeytan.. Bana da öyle lâzımdı ki..

— Ne sebebe lâzımdı evlâdım. Hadi bana söyle bakayım..

— Söylenmez ki teyzeciğim..

— Niye söylenmezmiş?.. Sen gaten Naciyeye söyl'yecek olsan, o da bana muhakkak söyler. İyisi mi sen söyle..

— Vallahi bilmem ki...

— Söyle söyle, utanma.. Ben de senin annen sayılırım..

— Şey, Şahver hanım teyzeciğim.. Naciyenin şeyini istiyecektim..

— Neyini..

— Şeyini teyzeciğim..

— Hay Allah.. Söylesene kız..

— Teyzeciğim, Naciyenin lâstik sutyenini bu akşamlığına..

— Şunu açıkçana söylesene a canım.. Naciyenin sütyenini istemiyor musun?..

— Evet teyzec'ğim..

— Helbet veririm.. Ama ne demiye istiyorsun onu?..

— Şey..

— Hadi utanma söyle.. Vatan cephesine hakaret yok ya bunun ucunda.. Seninkiler de küçük mü?..

— Evet..

— Aaaaah ah, siz de tazemisiniz?.. Bizim tazeliğimizi bir görmeliydin. Vallaha benim o zamanlar giydiğim bir entariden, şimdi sizin gibilere üç entari çıkar. Sözüm eşikten dışarı, bizim göğüslerimizin bir teki, karaman koyununun kuyruğuna benzerdi. Kantara vursan, kör olayım, bir tulum yürük peynirine denk gelirdi. Şimdiki zamanın tazeleri taze mi sanki?.. Hadi gir içeri..

Aysel, başını önüne eğerek eşiği aştı. Taşlıktaki sandalyeye il'şti. Şahver hanım yukarıdan dönünciye kadar sabırsızlıkla bekledi. Gözlerinin önünde hep Orhan vardı. Onun kollarında dans ederken ulaşacağı saadeti şimdiden yaşıyordu.

Şahver hanım, elinde sutyen, ağır ağır merdivenleri indi:

— Al evlâdım, Ayselciğim, dedi. Ama kuuuuuzum dikkatli kullan. Bir yeri sökülüp açılmasın.. Ayselciğim bunu taksitle almıştı da, son taksitini bu ay vereceğiz. Kız buna canı gibi bakar. Ben de lâkırdı altında kalmıyayım bari..

— Aaa, teyzeciğim, hiç merak etme vallahi.. Bir yerine birşeycikler olamaz.

— Hani ayıptır söylemesi, erkek kısmı biraz hoyratçana oluyor da, onun için söyledim.

— Ne münasebet teyzeciğim.. Ben şey miyim?..

— Kız, aklına yanlış bir şey gelmesin.. Bunu Aysel de takmıştı da otobosta iki sefer koparmışlardı. İstersen bir ölç bakalım. Kopçaları sana iyi gelecek mi?..

— Ölçmek istemez teyzeciğim.. Nasıl olsa tokası var.. Olmazsa biraz uzatırım..

— Şöyle entarinin üzerinden ölç bir sefer evlâdım. Ver bakayım şunu bana.. Dur şöyle.. Dön arkanı.. Bu tarafa dön bakayım.. Haaah, bak tastamam geldi.. Çünkü ölçü üzerine yapılmış. Tokasına hiç ilişme, daha iyi.. Şimdi yüzünü bana dön bakayım. Bak maşşallah.. Yakıştı da.. Ne zaman takacaksın bunu?..

— Bu akşam teyzeciğim..

— Bu akşam düğün mü var?..

— Baloya gideceğiz de.. Mavi ipekli elbisemin altına takacağım..

— Hah bak, ipeğin altında gayet iyi duruyor. Ayni sahibi gibi.. Zaten Naciye bunu taktığı vakitler her daim söyler. «Anneciğim, göğsüm Vatan Cep hesine benzemiyor mu?» diyerekten bana sorar.

Kim kim gidiyorsunuz bu akşam...

— Bir çok gazeteci arkadaşlarla... Hep beraber gidiyoruz...

— Haaaa, desene ki gazetecilerle beraber gidiyorsun?..

— Evet..

— Gazeteciler için, hükümat onlara pek öfkeleniyor diyorlar ama, bilmem ki.. Sana bir zararı dokunmasın da..

— Bana ne zararı dokunacak Teyzeciğim?.. Ben oraya gidip dans edeceğim. Yazı yazacak değilim ki...

— Yazma kızım, yazma.. Nene lâzım, eline kalem filân alayım deme.. Şimdiki zamanda, kurşundan ziyade kurşun kaleme öfkeleniyorlarmış. Dolma kalemine de kızıyorlarmış ama, asıl kurşun kalemine çok kızıyorlarmış.

— Yazmam ben teyzeciğim...

— Yazma evlâdım yazma.. Dertsiz başına dert açma... Sonra... Ne diyordum?.. Madem baloda dans edeceksin.. Korsan var mı senin?..

— Yoooo, nereden olsun?..

— Naciye'nin korsasını vereyim mi sana?..

— Ah, vallahi çok iyi olur ama... Artık pek de mahçup oluyorum...

— Kız, ben yabancı mıyım?.. Senin teyzen sayılırım...

— Helbette teyzemsiniz...

— Naciye, korsasını bıldır yaptırmıştı. Gözü gibi sever..

— Ah teyzeciğim, inanın bana, ben de bir eşyam olunca, söz temsili giyecek olsun, ayakkabı olsun, ben de canım gibi bakarım...

— Bu korsanın lâstikleri gevşiyormuş da ondan sonra işe yaramıyormuş...

— Gevşetmem ben teyzeciğim... Hiç zorlamadan, usul usul giyer çıkarırım. Hem sonra, benim kalçalarım Naciyeden çok ufak..

— Ufak da olsa, bu korsa çok sıkı.. Dur bakayım.. Naciye bu korsaya bir isim takmıştı.. Ne diyordu?.. Haaaa, diyordu ki «Benim korsam, Basın kanunu gibi sım sıkıdır» diyordu. Yani içine girince, insan kımıldıyamıyormuş. Şimdiki tazelerin istediği de o zaten.. Hep gös teriş.. Şuram şöyle görünsün, buram böyle görünsün diyerekten, takmadık alât bırakmıyorlar.

— Devir öyle, teyzeciğim...

— Dur ben korsayı alıp da geleyim bari... Balo için annenden izin aldın mıydı?..

— Annem bir şey demez ki.. Ben sözlümle gidiyorum..

— Sözlün de kimmiş?..

— Orhan..

— Hangi Orhan?..

— Ay, sizin haberiniz yok galiba.. Evelisi gün söz kesildi, bilmiyor musunuz?..

— Nereden bileyim a kızım?.. Naciye de bir şey söylemedi.

— Naciyeye de haber verememiştim ki.. Evvelisi gün, ânide söz kestik..

— Kim bu Orhan dediğin ayol?..

— Çok nazik, çok terbiyeli, çok kibar bir genç...

— Yaaaa.. Bak bu havadise çok sevindim doğrusu.. Allah mübarek etsin evlâtçığım.. Cenâbı Rabbim ikinizi bir yastıkta kocaksın...

— Amiiiiin..

— Ne iş yapıyor efendin?..

— Gazeteci...

— Hııııı, tevekkeli baloya gazetecilerle gitmiyorsun..

— Evet.. Gazeteci arkadaşlarıyla hep beraber gidiyoruz..

— Hay Allah iyiliğini versin kız.. Herifin gazeteci olduğunu annen biliyor mu?...

— Biliyor tabii..

— Vah vaaaah!.. Bu havadise, bak şimdi çok üzüldüm...

— Niye teyzeciğim?..

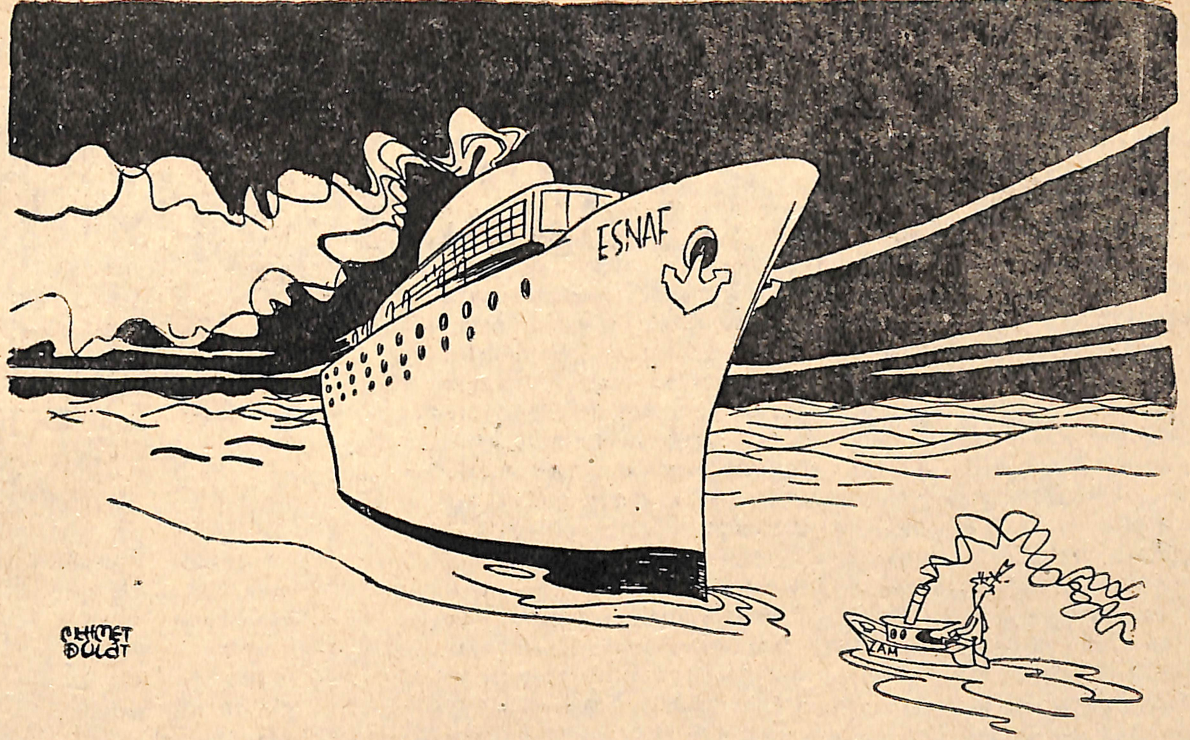
— Öyle ya a evlâdım... Şimdiki zamanda gazeteciyle evlenmek için, bir insanın tekmil aklını fikrini zayi etmesi lâzım...

— Ama neden Şahver hanım teyze?..

— Kız, bir insan kocasıyla mesut olmak için evlenir... Yok sam, her Tanrının çarşanbası Sultanahmet mapusanesine lâhana dolmasıyla cigara böreği taşımak için evlenmez ki... Vah vaaaaah!.. Pek üzüldüm bu işe... Cenâbı Rabbim hayırlı etsin de, anneciğine acı göstermesin bari... Gidip korsayı getireyim de, bu gecelik havesini alıver...

Ve Şahver hanım tekrar merdivenlere yürüdü...

Adnan VELİ

Memur — Eyvah... Çarpacak!...

MAN... MAM!

Bütçe konuşmalarında, kâğıt fiatlarının artışına cevap veren Vekil beyefendi:

— Biz, kâğıt fiatlarını arttırmadık, dünya fiatlarına göre ayarladık, demiş.

Dünya fiatları?... Acaba kilosu 270 kuruşa üçüncü, kilosu 370 kuruşa ikinci hamur kâğıt hangi dünyada var?... Yoksa Sayın Bakan bizim bilmediğimiz başka dünyalarla da mı temasta?...

Emrediyorlar mı, memlekete kilosu iki yüz kuruştan aşağı üçüncü, üç yüz kuruştan aşağı, hem de bembeyaz, hem de kaymak gibi üçüncü hamur kâğıt getirtelim?

Biliyorom, muhterem Sebati beyin soyadı Ataman'dır ama, vallahi ben de atamam!...

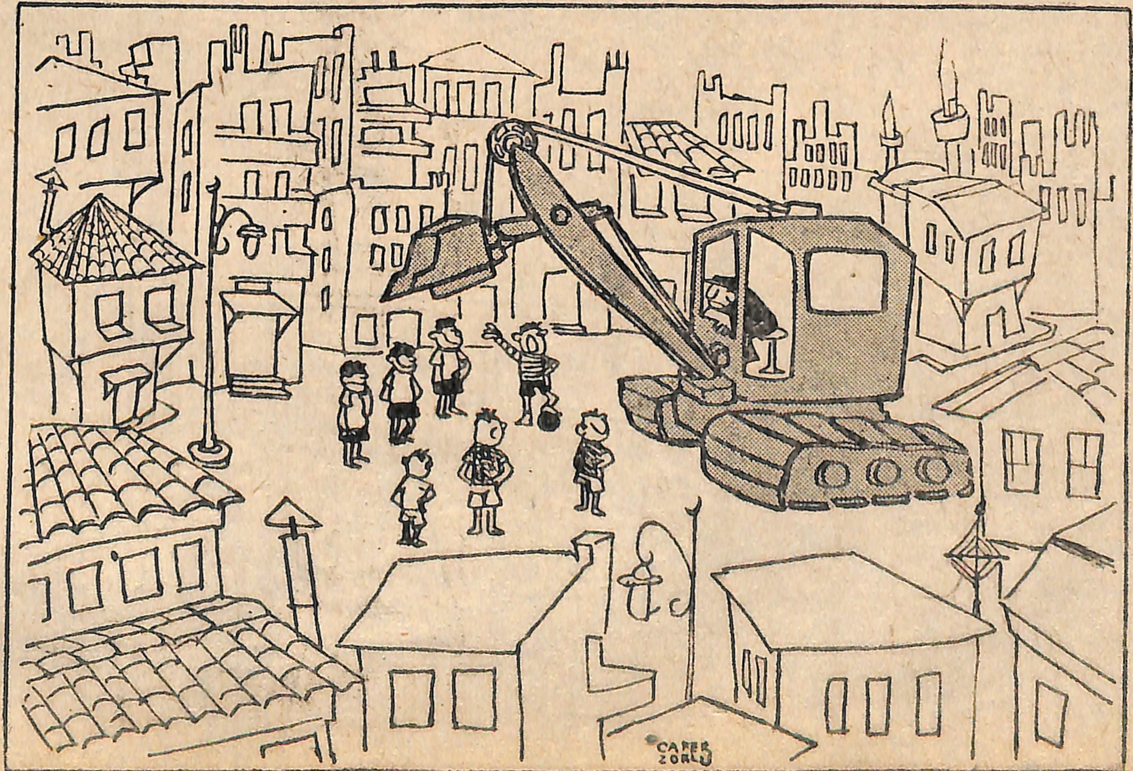
EL

Başparmağın dört karısı var:

Biri yüzüklü,

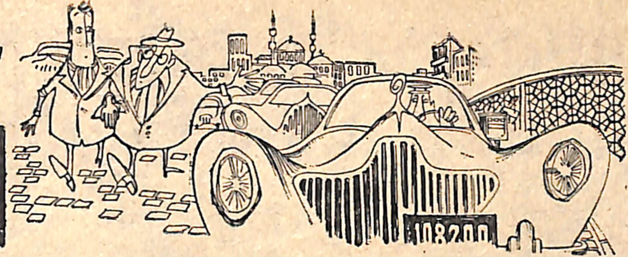
Üçü yüzüksüz.

Yalçın KAYA

— Amca şurasını yıkıver, çift kale maç yapıcaz!.

Köprüyü Geçene KADAR

AZİZ NESİN

YİRMİ yaşındayken evlenmeyi kafasına koymuş. Ama bir türlü evlenememiş. Kendisi çirkin, güzel kadın arıyor. Kendisi züğürt, zengin kadın arıyor. Kendisi liseyi bile bitirememiş, Üniversite bitirmişini, kadının en aydınını arıyor. Kendisi İstanbul'dan dışarı çıkmamış, kadının Avrupa, Amerika görmüşünü arıyor. Kendisi halktan biri, ama soylu kadın arıyor. Kendisi ıslık öttüremez, müzikten anlayan, piyano, keman çalan kadın arıyor. Kendi züğürtse de gönlü zengin.

Arada bir kendisiyle evlenecek bir kadın buluyorsa da, onda da, aradıklarından dokuzu varsa biri yok, biri varsa beşi yok.

Aklı düşüncesi hep evlenmekte. Otuzuna gelince ,çok okumuş olmasa da olur, dedi. Otuz beşinde, zengin olmasa da olur, dedi. Kırkında, cahil de olsa olur, dedi. Kırk beşinde, evinden çıkmamış da olsa kabulüm, dedi. Ellisinde, dul da olur, varsın kız olmasın, dedi. Elli ikisinde kenar kıyıdan olsa da olur, dedi. Elli beşinde güzel olmasın, ne çıkar, dedi, yüzüne bakılır gibi olsun, yeter. Elli altısında, çirkin de olsun, razıyım, dedi.

Elli yedisine geldi, bir kadın olsun da nasıl olursa olsun, dedi. En sonunda haftalık iki yapraklı serüven dergilerinden birinin «Kısmetimi Arıyorum» sütununa şu ilânı verdi:

«Evlenmek isteyen olgun bir erkek — Yaş elli sekiz. Şimdiye kadar hiç evlenmedim. İçkim ve kumarım yoktur. Memurum. Bir kadını mesut edecek evsafı haizim. Mesut bir aile yuvası kurmak istiyorum. Müstakbel eşimde aradığım evsaf, niyetinin ciddî olmasıdır. Kızlık, dulluk mevzuu bahis değildir. Mâzisi beni alâkadar etmez. Güzellik ve tahsil de aranmaz. Çocuklular da kabulüm. Teklifim gayet ciddî ve çok aceledir. «Mesut yuva» rumzuna müracaat...»

İlânı verirken derginin sekreterine:

— Acaba cevap gelir mi? dedi.

Sekreter:

— Tabiî, dedi, her ilâna en az yüz teklif geliyor. Bakın şu mektuplara!

Masanın üstü yığınla mektup doluydu.

— Acaba ne kadar zamanda cevap gelir?

— Bir haftaya kalmaz.

Dergide ilân çıktıktan sonra, her gün dergi idarehanesinin eşiğini aşındırdı. Ancak yirmi altıncı günü «Mesut Yuva» rümzuna bir mektup geldi. Heyecandan kalbi duracaktı. Hemen cevap yazıp gönderdi. Gecelerce uykusu kaçtı. Cevap geldi. İkinci mektupta sözleştiler, bir muhallebicide buluşup tanıştılar. Ellisekiz yaşınacak evlenmek istediği kadında aradığı vasıfların hiç biri bu kadında yoktu. Ama buna da razıydı. Elli dokuz yaşına gelirse, bunu bile bulamıyacaktı. Kadının ailesi ile tanıştı. Çok utangaç olduğu için kadının evine bir arkadaşıyla gitmişti. Bundan sonra iş söze kaldı. Kadının ailesi razı mı, değil mi? Bunu söyliyeceklerdi. Öğrenmek için, heyecandan kendisi gidemedi, arkadaşını gönderdi. O da arkadaşını Eminönü Meydanında, ilân kulesinin dibinde beklemeğe başladı. Yağmur yağdı, ıslandı. Soğukta titredi. Eski ayakkaplarından su girdi. Saat ondokuzda arkadaşı geldi. Gözlerinin içine bakarak arkadaşına sordu:

— Ne haber?

Yanyana Köprü üstünde yürümeye başladılar. Arkadaşı anlatıyordu:

— Evlerine gittim...

— Eeee?

— Anası babası filân...

— Evet?

— Efendime söyliyeyim...

Vapur düdüğü öttüğü için, arkadaşının ne dediğini anlamıyordu.

— Efendim? diye bağırdı...

Arkadaşı:

— Ondan sonra... dedi.

Vapur düdüğü ikileşmişti.

— Duymuyorum...

— Geldiler...

— Ne oldu?

— Geldiler be... Lâkin...

— Bağırsana yahu...

Karşıdan gelen biri onları göğüsleyip aralarına girdi.

— Ne iş yahu... Eve gittim.

— Hızlı söylesene birader.

Vapur düdükleri çoğalmıştı.

— Vallahi, yâni...

— Ne dediler?

— Falan filân...

— Ne dedin, duymadım.

— Falan filân dedim.

— Kime dedin? Bağır yahu duymuyorum.

Yanlarında tramvay çan çalıyor, trafik memuru düdük öttürüyordu.

— Sonra kardeşim... Derken... Vay anasını...

— Kim?

— Kahve mahve...

— Bağır be kardeşim.

— Ondan sonracığıma söyliyeyim.

— Karşıya geçelim, vapur düdüklerinden duymuyorum.

Karşıya geçerlerken aralarından bir otomobil geçti. Biri bu yanda, öbürü öteki yanda kaldı. Sonra o da karşıya geçti.

— Olur dediler mi?

— Teyzesi meyzesi geldi... Ulan ne iş bee...

— Efendim?

Balıkçılar bağırıyor, vapur düdükleri ötüyor, tramvay çanları çalıyor, şoförler sesleniyor, trafik memurları düdük öttürüyorlardı.

— Sonra birader...

— Anlıyamadım.

— Sonra birader dedim.

— Ne dedin?

— Kime dedin?

— Hiç canım... Kendi kendime.

Elini kulağına boru yaptı:

— Bağırsana birader...

— Oturduk moturduk derken... Efendime söyliyeyim.

— Olur dediler mi?

Vapura yetişmek için koşan bir yolcu çarptı, yere devirdi. Ayağa kalkar kalkmaz sordu:

— Peki mi dediler?...

— Duymuyorum ki...

— Anlatsana birader...

— Kahve falan filân geldi...

— Kim geldi?

— Falan filân geldi diyorum.

— Biraz bağır yahu!

— Falan filân...

— Sonra...

— Sonra, efendime söyliyeyim. Velâkin... Ulan be...

Köprü'yü geçtiler. Karaköy meydanına geldiler. Arkadaşının elinden tutup yan sokağa soktu:

— Ne dediler söylesene! Razı oldular mı?

Arkadaşı çok serinkanlı:

— Hayır, dedi. Razı olmadılar.

Duvara yaslandı, bitkin bir sesle:

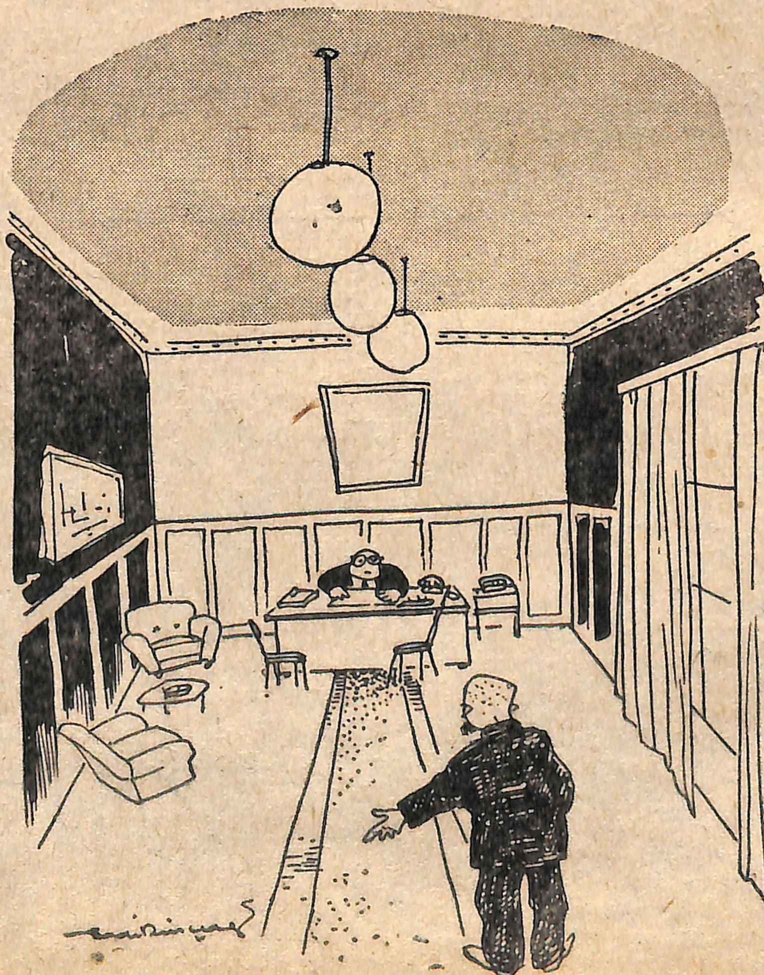
— Bunu sabahtan beri söylesene...

Öbürü:

— Düdüklerden duyulmuyor ki... dedi.

Aziz NESİN

İktisadî devlet teşekküllerinde:

Hademe — Müdür beğ, akşam çıkınca partiye bi yol uğra da seni gaydedivireyim!..

Olaylar Alaylar

Akıl tüccarı!

Okudunuz mu? Adamın biri akıl ticaretine kalkmış. İyi iş doğrusu, ne mağaza ister, ne daktilo ister, hattâ ne de sermaye... Tabiî büsbütün de sermayesiz demek istemiyorum, biraz akıl sermayesi kâfi!...

Bu da öyle yapmış ve bir hayli de alıcı bulmuş. Son müşterisi, bin lira karşılığında kafasına doktor beyini koymasını isteyen bir vatandaş...

Bin liraya doktor olmak!... Bedavadan da ucuz. İnsan bu zamanda bin liraya doktor değil, hasta bile olamaz!

Ne yazık ki sayın akıl tüccarını yakalayıp hapse tıkmışlar... Bize kalırsa, tam tersine, elinden tutmalı, teşvik etmeli, şubeler açtırmalı... İlâçtan, kamyondan, yedek parçadan çok buna muhtaç değil miyiz?

Amerikan tavukları!

Et derken, süt derken, Amerikadan hindi ve tavuk da geldi. Görmedik, almadık, tadına bakmadık henüz... Ama, mademki Amerikadan geldi, muhakkak rağbet görecek, beğenilecek, kapışılacaktır... Hele hindilerden, tavuklardan sonra bir de Amerikan piliçleri gelirse!...

Gemilerimiz!

Galiba, dünya yüzünde, daha doğrusu derya yüzünde gemisi en çok olan millet biziz. Karaya oturur, iskeleye bindirir, yanar, batar, çürüğe çıkar, haciz konur, maşallah yine de bitmez!

Demin gazetede okudum ve şaştım: Avni Meserretçioğlu'nun İngilterede tamir edilen Karşıyaka şilebine seksen bin sterlinlik haciz konmuş ve gemi otuz bin sterline satışa çıkarılmış!

Şaşacak şey bir değil ki... Önce, insana hiç de meserret vermiyecek olan bu işin, alay eder gibi, Meserretçioğlu'nun başına gelişi... Sonra, tamir yüzünden seksen bin sterlinlik haciz konulan bir geminin elli bin eksiğine, yâni otuz bin sterline satışa çıkarılması... Üçüncüsü, şilep sahibinin, malını otuz bine satın almak için Londra'ya uçması!

Galiba Şekspirin vatanında yeni bir (Yanlışlıklar Komedisi) oynanıyor!

Soygun!

Ben bu satırları yazarken meçhul, ama siz okurken malûm bir gangster taslağı, Fatih'te bir banka soymuş!

Doğrusunu isterseniz, herifler o kadar hazırlanışına, o kadar tehlikeyi göze alışına, o kadar heyecanlara ve şüphesiz hayallere kapılışına acıdım: Kasadan, çıka çıka ne çıkmış, biliyor musunuz?... Topu topu 8972 lira!...

Yahu, Beyoğlunda bir kumarhane bassa, bakara, yahut koşu kasasında bunun on mislini kazanırdı.

Fatih civarında dolaşan hırsızlara bu ders olsun: Bankasından 8972 lira çıkarsa, dükkânından, evinden ne çıkar, siz düşünün artık... Anlaşılıyor, müslüman mahallelerinde iş yok!

İyimser hesap

Gazeteyi atıp sağ elini dizinde şaklattı:

— Yandık!.. Yandık kardeşim, yandık...

Arkadaşı ürkmüştü:

— Ne oldu?.. Ne var?.. Yok sa maaşlara zamdan mı vazgeçiliyor?..

— Değil birader, değil... Dış ticaret açığımız üç milyar lira imiş!.. Üç milyar!..

Öteki iyimser bir yüzle bön bön güldü:

— Korkma öyleyse... Hem dur bakalım, tam iki milyar, dokuz yüz doksan dokuz milyon, dokuz yüz doksan dokuz bin kere korkma!..

Arkadaşı önce hayret, sonra dehşetle bakmaya başladı:

— Ne oluyorsun be?.. Kendine gel, çıldırdın mı yoksa?..

Ama öteki gayet sâkindi:

— Neye çıldıracakmışım, dedi. Hesap meydanda. Al şu kâğıdı kalemi... Yaz oraya, rakamla, rakamla yaz:

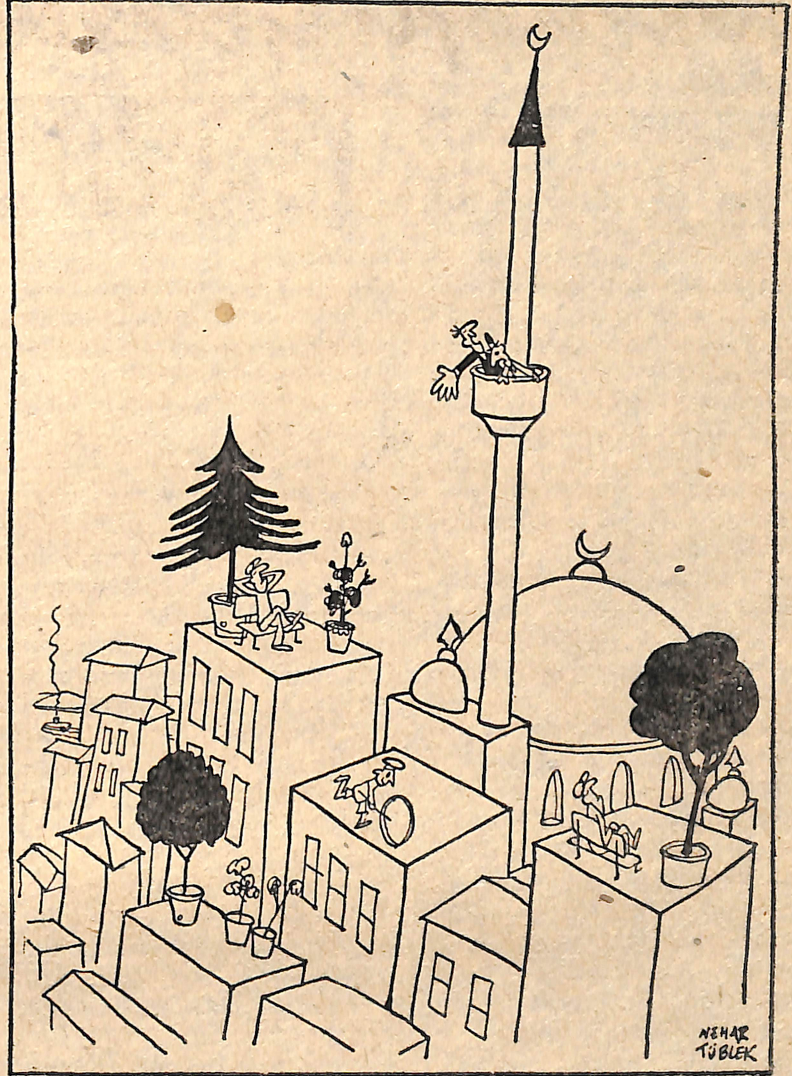
3.000.000.000.... Tamam!.. Şimdi bu üç milyardan bin çıkar... Ne bakıyorsun yüzüme yahu?.. Çıkar efendim sen!... Ne kaldı?.. dediğim gibi değil mi?. 2.999.999.000 lira!.... Hesap meydanda, korkma... Hem dediğim gibi, bir kere, yüz kere, bin kere değil, iki milyar dokuz yüz doksan dokuz milyon dokuz yüz doksan dokuz bin kere....

Adamcağız, korkudan kapıya doğru geri geri çekilerek sordu:

— Neden korkmıyacakmışım?..

— Nedeni var mı kardeşim? Mübarek ecdadımız «borç bini aştı mı korkma» buyurmamışlar mı?.. Bizimki bini kaç kere aştı. Kendi elinle hesap ettin işte!.. Oku şu kâğıttakini de halimize şükredelim!

Taksim Belediye bahçesinin bir kısmı satıldı... (Gazeteler)

— Burası Gülhane parkı... Burası Taksim bahçesi... Burası da çocuk bahçesi!..

«Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden...»

bekâra EV YOK!

Üç arkadaş İstanbula okumağa gelmiştik. Okumasına okuduk ama, bizim de canımıza okudular. Günlerce, haftalarca, barınacak bir ev, bir oda bulamadık. Başvurduğumuz her emlâkçı:

— Bekâra ev yok!.. diyordu.

Caddede ümitsiz dolaşırken arkadaşlar:

— Bir de şuraya soralım... dediler.

Gösterdikleri emlâkçının kapısından girdik. İçerde yaşlıca bir adam vardı:

— Merhaba... dedim.

— Aleykümselâm... diye karşılık verdi.

Gösterdiği yere çöktük.

— Bir oda arıyoruz... dedim.

— Nasıl bir şey istiyorsunuz?

— Suyu, elektriği, affedersiniz, bir de helâsı olsun yeter, dedim.

Gözlerini küçülterek:

— Bekâr mısınız? dedi.

Bana bunu soracağına, kalkıp suratıma bir tokat yapıştırsaydı daha iyiydi. Adama «evet» der demez, diğer emlâkçılar gibi: «bekâra ev yok» diyeceği belli. Suratlarımız buruştu. Gitmek için ayağa kalkarken hınçla:

— Bekârız!... dedim.

Tam kapıya gidiyoruz. Arkamızdan:

— Gelin, gelin, nereye gidiyorsunuz? dedi. Yakınımızda size göre bir oda var.

Bizdeki heyecanı görmeliydiniz. Sevincimizden neredeyse zıplıyacağız. Demek bekâra da ev olurmuş ha...

— Yalnız, dedi, ev sahibinin gözü sizi tutar mı tutmaz mı bilmiyorum. Yerleşirseniz on beş gün kalırsınız.

Tuhaf tuhaf bakıştık. Sonra:

— Varsın on beş gün olsun, dedik. Ev sahibi kabul etsin de..

Emlâkçının bizi götürdüğü evin kadını üçümüzü de sessiz süzdü:

— Sizi kabul etmem için yapacağım imtihanı kazanmanız lâzım, dedi. Bundan sonra vazifenizi yaparsanız on beş gün kalırsınız. Yapamazsanız ikinci gün sizi kovarım.

Şaşkınlık içinde, vereceği oda için:

— İki haftalığına kaç yüz lira istiyorsunuz? dedim.

— Para pul istediğim yok, dedi. On beş gün bedava kalacaksınız...

Artık sevincimizi tahmin edin. Bekâra ev. Hem de bedava. Soruları merakla bekliyoruz. Üniversite sınavlarında bundan fazla heyecanlanacağımı sanmı yorum.

— Gürültü yapar mısınız? dedi.

Eh... Birinci soru tamam. Üçümüz bir ağızdan:

— Kat'iyyen!.. dedik.

Kadının suratı değişti. Yüzündeki çizgileri fazlalaştırarak:

— Peki, içki içmez misiniz? dedi.

— Hayır... dedim. Biz kapalı su bile içmeyiz. Sadece terkos.

— Canım, kapalı suyu tabii içemezsiniz. Mideniz demirden değil ya... Yalnız öğrenmek istediğim şu: «Geceleri eve sarhoş gelerek bağırıp çağırmaz mısınız?

— Bağırıp çağırmayı bırakın, biz aramızda hep işaretle konuşuruz.

İçin için seviniyoruz. İşimiz oldu, dedik. Meğer kadın bizimle aynı fikirde değilmiş. Sokak kapısını açtı:

— Hadi güle güle! dedi. Bana sizin gibi pısırıkların lüzumu yok!

Aptallaşarak:

— Aman efendim.. Neden efendim... derken,

— Emlâkçı size anlatmadı mı? dedi. Benim maksadım kiraya vereceğim odanın altındaki kiracıları gürültüyle çıkartmak. Anlattığınıza göre, siz sesinizi aşağıya değil, birbirinize duyurmaktan âcizsiniz...

Bir müddet bir şey söylemeden birbirimizin yüzüne baktık durduk. Sonra, aynı fikirle dürtülerek içeri dalıverdik... Aman efendim o ne tepinmeler, ne bağırmalar. Kadına güven verebilmek için birimiz:

— Yuhhuuuu!... diye kovboylaşıyor...

Diğerimiz:

— Hulla!... hulla!... diye vahşi dansı yapıyor. Ben de:

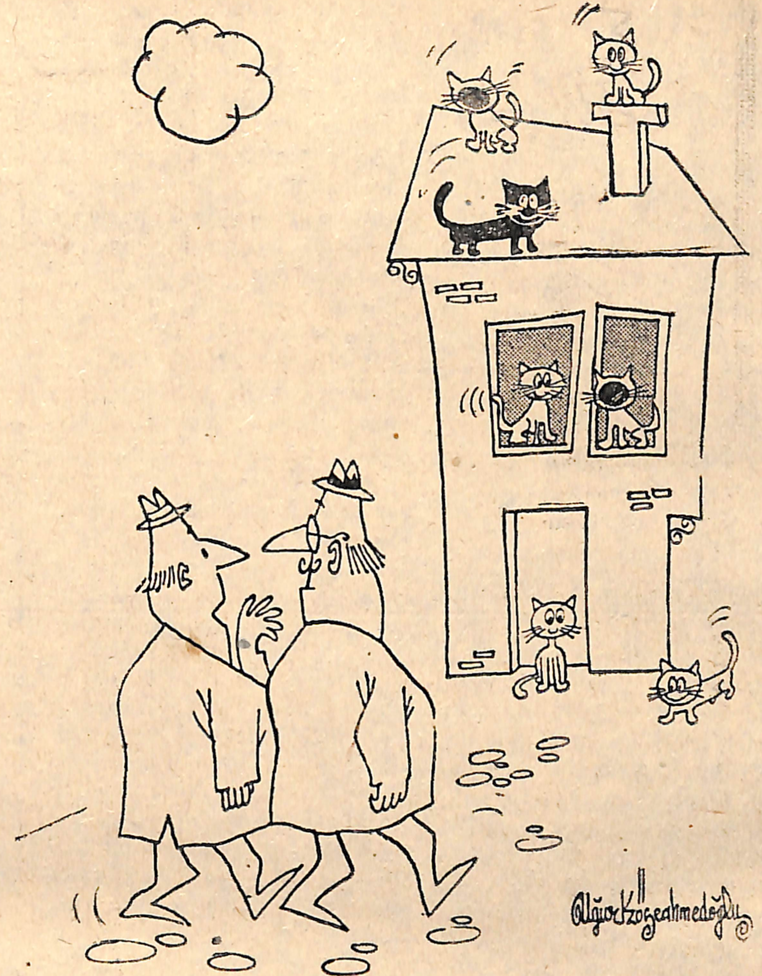
— Aaaaaoooaaaa!... diye Tarzanın hayvan ordusunu çağırıyorum.

Üç çığlığın bir arada çıkaracağı gürültüyü düşünün. Sonra buna, tepinen ayakların sesini ekleyin. Aşağıda biriken birkaç çocuk, radyo maçı veriyor sanmışlar. Kafalarını yukarı kaldırarak:

— Golü kim attı abi... Golü kim attı? diye bağırıyorlar.

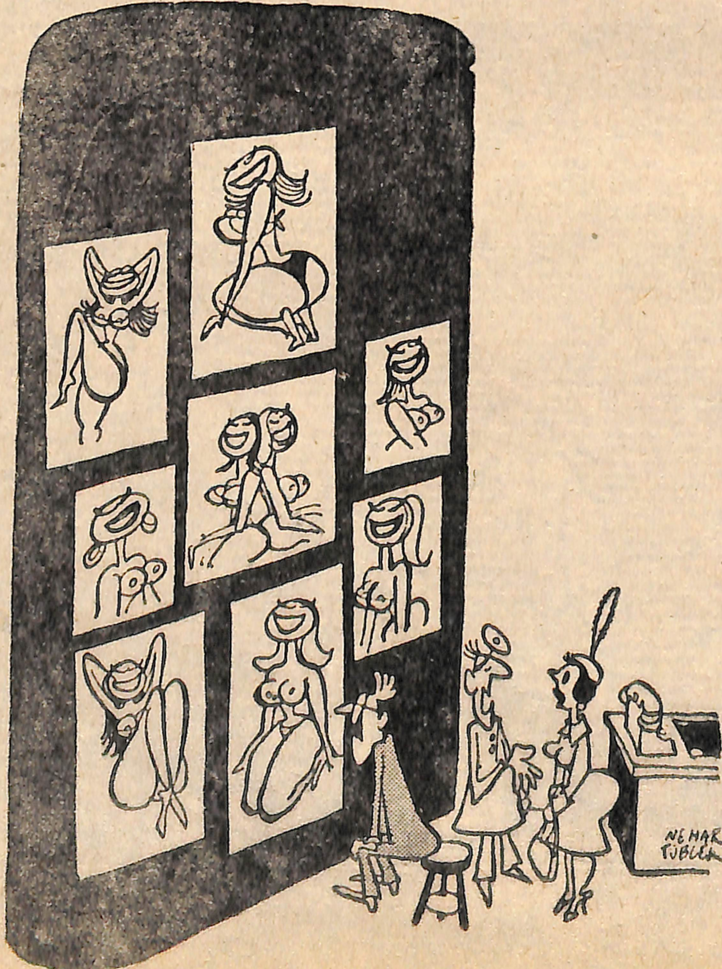
Hemen o gün eşyalarımızı ge

Kars'ta bir kedi Vatan Cephesine yazıldı... (Gazeteler)

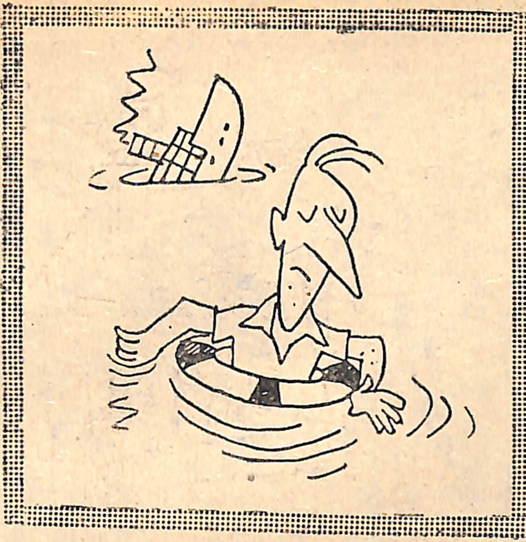

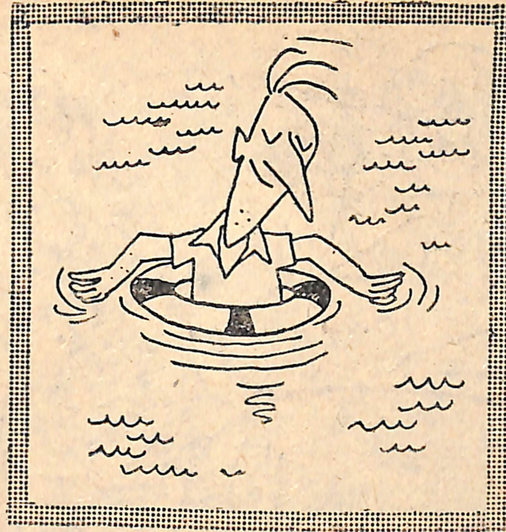
— Burası mı? Galiba Vatan Cephesi.

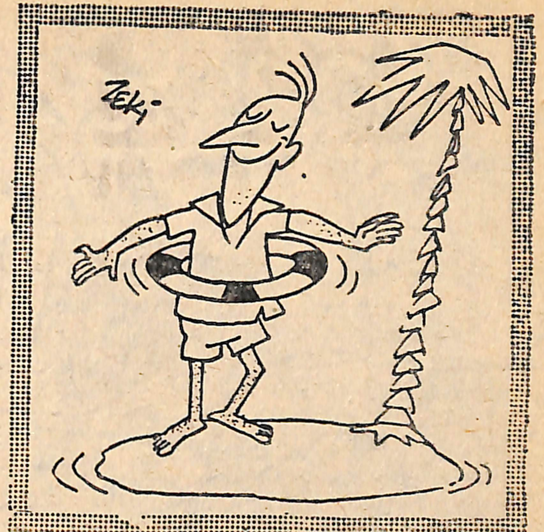
Göz muayenesinde artist resimleri kullanılıyor. (Gazeteler)

Doktor — Ayol benden evvel o muayeneye başladı!

YAZISIZ

tirdik. Odamız tımarhane hücresini andırıyordu. Kadının gözüne girebilmek için günlerce gece yarılarına kadar yırtınırcasına bağırdık durduk. Tepinmelerimizden döşemeler çatladı. Ayak bileklerimiz incinmeğe incidi, sesimiz boğuk boğuk çıkmağa başladı ama, altımızdaki kiracılar da bir haftadan fazla dayanamayıp çıktılar...

Ev sahibi, gelen misafirlere bizi gösteriyor:

— İşte bunlar çıkardı... diyordu.

Namımız sağa sola yayıldı. Büyük bir iş becermenin verdiği gururla suratlarımız asık. Her gelen bize, hilkat garibesine bakar gibi bakıyor.

Artık biz alıştık. Gece gündüz bağırıp tepinmeden duramıyoruz. Birbirimize:

— Ben gidiyoruuuum!... derken bile sesimiz karşı evlerden duyuluyor.

Bir gece ev sahibi geldi. Yaptıklarımızın karşılığı olarak bir miktar para uzatırken:

— Artık gürültüyü kesin!... dedi. Altınızdaki yeni kiracıları rahatsız ediyormuşsunuz. Günah değil mi.

— Peki artık gürültü yapmayınız!... diye bağırdık.

— On beşinci gününüz üç gün sonra doluyor, dedi. Buradan çıkınca Mehmet Beylere gideceksiniz. Altlarındaki kiracı son zammı kabul etmemiş. On beş gün bedava kalacaksınız. Üstelik para da var...

O günden beri iki haftada bir ev değiştiriyoruz. Kira vermediğimiz gibi, elimize çok para geçiyor. Nâmımızı duyan ev sahipleri bizi on beş gün misafir etmek için sıraya girdiler. Yalnız, gazaba uğramış memur gibi yerden yere tâyinimiz hiç te hoşuma gitmiyor. Ama ne çare. Bekâra ancak böylesi bulunuyor. Evlenene kadar çekeceğiz. Bağırıp çağırmağa da o kadar alıştık ki. Dua edelim de kısmetimize sağır bir kızcağız düşsün...

Sümer SÜMER

Fıkra

Fransa'da günün fıkrası: Bir misafirle, evin çocuğu arasında şöyle bir konuşma geçiyor:

— Söyle bakalım çocuğum, ormanların en büyük hayvanı fil nasıl bir şeydir?

— Çocuk filin başarılı bir tanımını yapar. Misafir cevabı beğenir, başka bir soruya geçer:

— Pekiyy denizlerin en büyük hayvanı balina nasıldır?

Çocuk balinanın da tanımını kusursuz bir şekilde yapar.

Misafir, bundan sonra, bir iki politikacının ismini verek:

— Ya bunlar kimdir? der.

Küçük, boynunu masumane büküp:

— Affedersiniz amca, bu

hayvanların, isimlerini ilk defa sizden işitiyorum diye cevap verir.

Kürtaj

Cihat Baban bir konuşmasında: «Demokratlar bizim için (yani Hür. Partililer için) ana karnını yırtarak dışarı fırladılar diyorlar. Çocuğun ana karnını yırtarak dışarıya fırladığı görülmüş şey değildir demiş!

Sayın Cihat Baban'ın fikrine yerden göğe kadar iştirak ederiz. Çocuğun ana karnını yırtıp dışarıya fırladığı görülmüş şey değildir... Lâkin bir doktorun ana rahmini kazıyarak çocuğu öldürdüğü çok görülmüştür.

Yolculuk var!

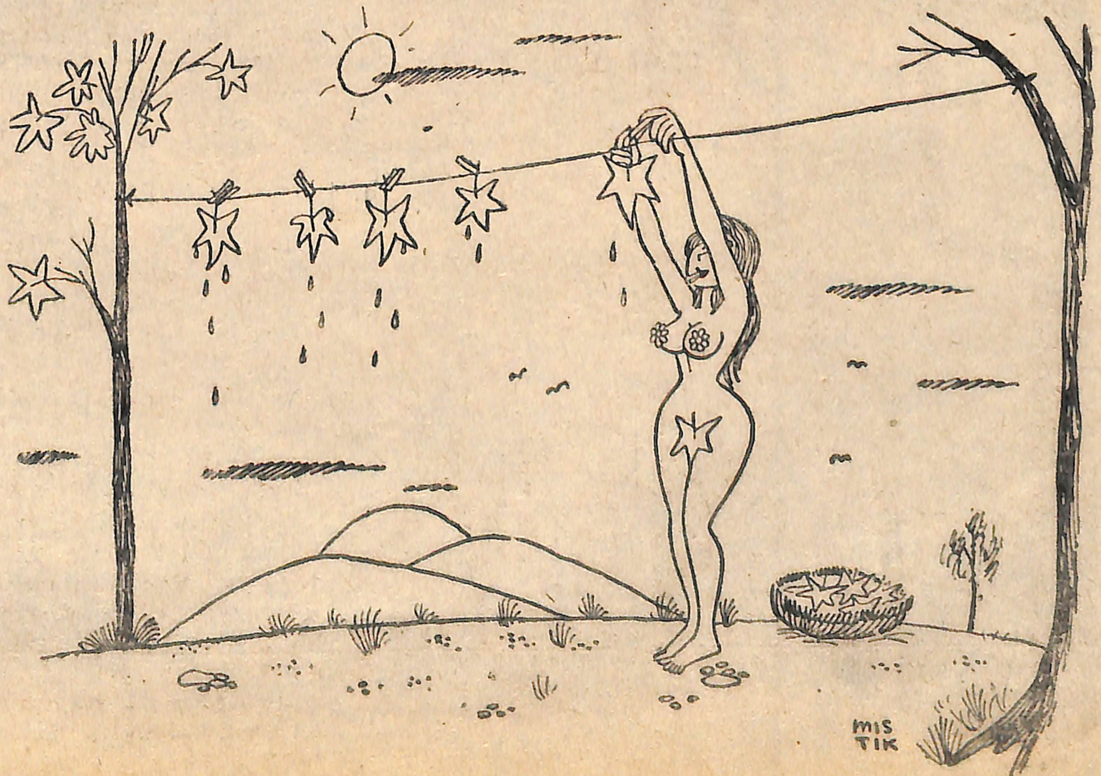
Yeni Eskişehir Valisi, ayağının tozuyla, Eskişehire gelir gelmez, ora gazetecilerine, beyanat vermiş. Demiş ki:

«— Basını sağ kolum olarak tanıyacağım ve onlarla birlikte çalışacağım. Gece ve gündüz evim ve dairem basın mensuplarına açık olacaktır.»

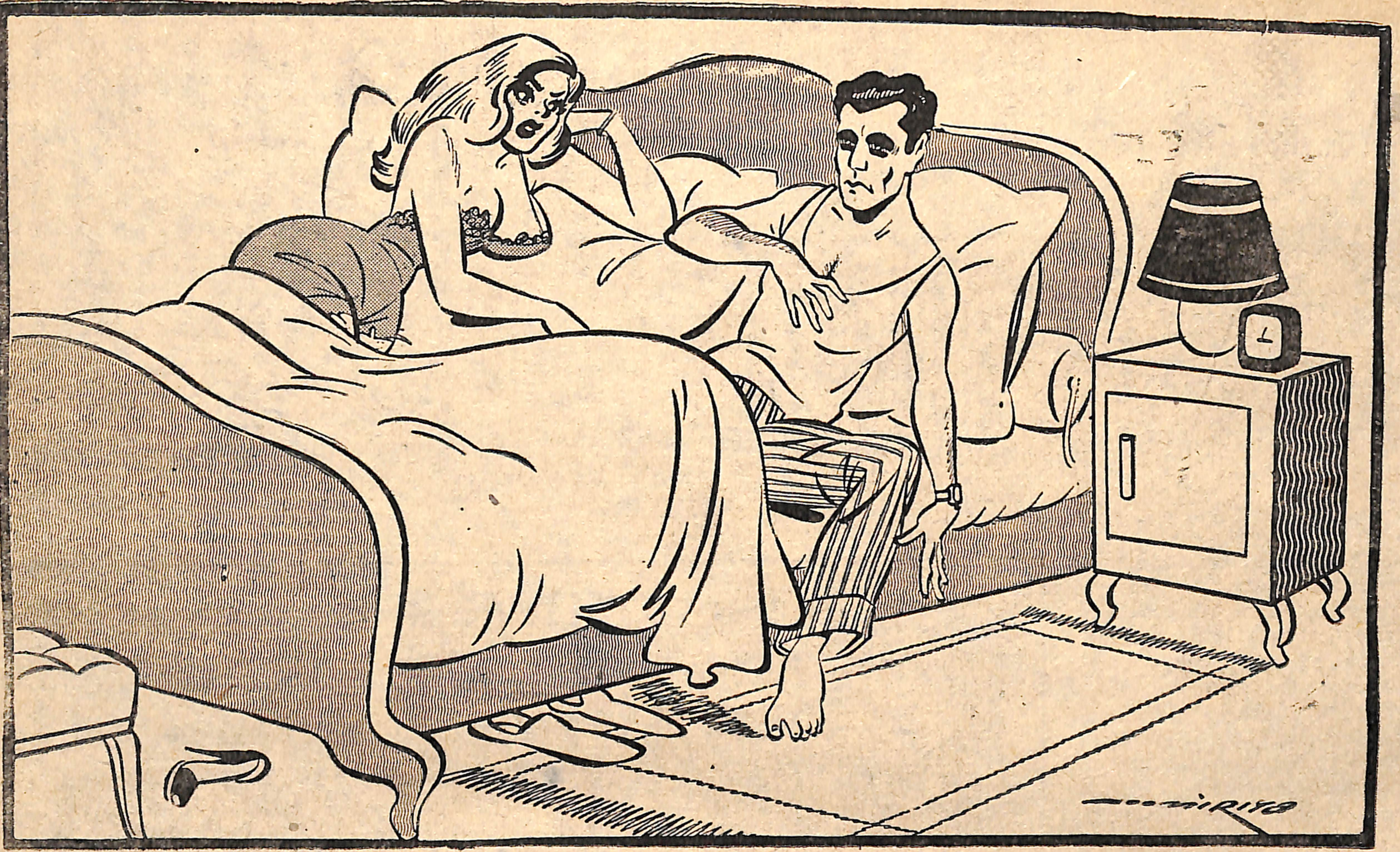
Aman beyefendi ne yapıyorsunuz? Bu sözler D. P. muhalefetinden kalma sözler. O günden bugüne, köprülerin altından tonlarca su geçti.

Zahmet edip de Manisa'dan gelen denklerinizi çözmeseniz bari!

TAŞ DEVRİ:

YAZISIZ

Kadın — Dünyada bırakmam. Doktor bir hafta yataktan çıkmasın dedi!...

Üçüncü şekil!

Zavallı zararsız bir yahudi idi. Fakat her nasılsa at hırsızı diye yakalanmış ve idama mahkûm edilmişti. Hâkim sordu:

— Asılmak mı istersin yoksa kurşuna dizilmek mi?

Adamcağız düşündü:

— Başka bir şey teklif etsem...

— Nasıl?

— İhtiyarlık dolayısile ölüm!.

Elektrik zili

Adam öfke ile elektrik tamircisinin dükkânına girdi:

— Sizden bir haftadır kapının zilini tamir etmesi için bir adam göndermenizi istiyorum, ne zaman gelecek bu adam?

Dükkân sahibi:

— Aman beyefendi, dedi, biz geçen gün bu iş için adam göndermiştik...

Sonra dükkânın arka tarafına seslendi:

— İsmaiiil!.. Sen evvelki gün Naci Beyefendinin evine gitmedin mi?

Bir ses cevap verdi:

— Gittim, ama bir saat zile bastığım halde kimse kapıyı açmadı!...

Devlet malı

Bir umumî kütüphanede, kalemlerin devamlı bir şekilde kaybolduğunu farkeden kütüphane müdürü, en sonunda salona şöyle bir yazı koydurmağa mecbur oldu:

«Devlet malı değildir, lütfen kalemleri almayınız!»

Kocaman laflar

★ *Akıl şunlardan ibarettir: Söyleyecek çok şeyi olmak ve bunları söylememek...*

★ ★

★

★ *Uzun süren belâgat can sıkar...*

Blaise Pascal

★

★ *Düşünmeden konuşmak, nişan almadan ateş etmeğe benzer.*

Atasözü

★

★ *Dinleyicileriniz sizi bırakmadan, sizin onları bırakmanız daha iyidir*

★ ★

★

★ *İyi bir konuşma; başı ve sonu arasındaki mesafe en kısa olanıdır.*

★ ★

★

★ *Küçük tekneler kıyıya yakın gitmeli.*

Franklin

★

★ *Sağlam bir vücut, ruh için misafir odası, hasta bir vücut ise hapishanedir!*

Bacon

★

★ *Ölmeden önce kimse için bahtiyar demeyin*

Aeschilus

★

★ *Demokrasi «Ben sizin kadar iyiyim demek değil, fakat «Siz benim kadar iyisiniz demektir.*

Theodore Parker

★

★ *Ye, iç ve neşeli ol.. Yarın nasılsa perhiz yapacaksın!*

W. G. Beymer

Resim!

İhtiyar hala içini çekerek:

— Ah! dedi. Ne kadar sevişirdik nişanlımla bilseniz. Birinci Dünya Harbine iştirak ettiği zaman, her nereye gitse resmimi yanında taşır, cephede ateş altında dahi onu beraberinde bulundururdu...

Küçük Oktay atıldı:

— Halacığım, herhalde onunla düşmanı korkutmak istemişti...

Vaad!

Bay Politik yüksekçe bir yere çıkmış, müthiş bir seçim konuşması yapıyordu. Bir sürü pembe şeylerden bahsetti, ışıklı bir geleceğin kendilerini beklediğini seçmenlerine müjdeledi. Bu arada:

— Eğer beni seçerseniz dedi. Artık böyle uzun ve sonu gelmez bir ekmek kuyruğu olmıyacak...

Sonra:

— Evet sevgili seçmenlerim diye ilâve etti. Eğer beni seçerseniz her yerde bir değil, iki ekmek kuyruğu olacak. Biri Francala, öbürü ise siyah ekmek için.

Sıkıcılık

Doktor hastasına teminat verdi:

— Bu sizinki yeni rastlanan bir şey değil; birçok kimseler kendi kendilerine konuşurlar...

Hasta başını salladı:

— Fakat doktorcuğum; benim hiç konuşma kabiliyetim yok ve müthiş can sıkıyorum...

KIŞ

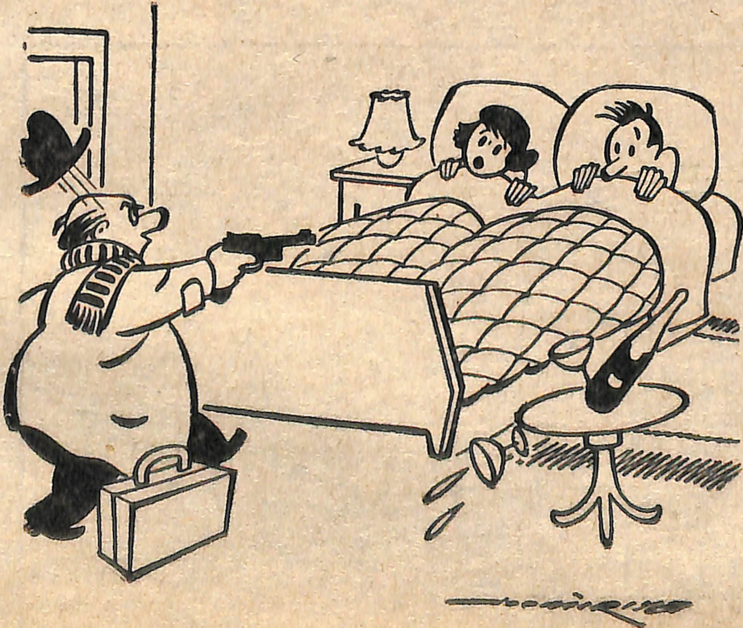
YAZISIZ

—YAHU VAZ GEÇ EVE GİTMEKTEN...GEL, İKİ KADEH DAHA ATALIM!..

—BEN SANA, KIŞIN DURAKTA OTOBÜS BEKLEME DEMEDİM Mİ HERİF?!..

—NE YAPARSAN YAP...BU HAVADA BENİ YATAKTAN ÇIKARAMAZSIN!..

YAZISIZ

Biraz sinirli, fakat üstü başı tertemiz ve zeki görünüşlü genç adam gösterdiğim iskemleye oturken «Daily Thunderstorm» gazetesi tarafından gönderildiğini söyledi ve ilâve etti:

— Umarım ki bir mahzur yoktur; sizinle mülâkat için gelmiştim de...

— Neye gelmiştiniz?

— Mülâkat yapmağa.

— Ha! Demek öyle; evet, hımm evet...

Bu sabah ta pek kafam yerinde değildi; yani kişisel kabiliyetlerim biraz formdan düşmüş gibi idi. Her neyse. Kütüphaneme doğru ilerledim ve 6-7 dakika rafları araştırdıktan sonra kendimi tekrar genç adama müracaate mecbur hissettim

— Nasıl heceleniyordu?

— Ne nasıl heceleniyordu?

— Mülâkat.

— İyi ama mülâkatın heceleri ile ne yapmak istiyorsunuz?

— Doğrusu heceleri pek işime yaramaz. Lâkin ben ne mânaya geldiğini araştıracaktım da...

— Bu hakikaten şaşırtıcı bir olay. Maamafih ben size mülâkatın ne mânaya geldiğini söyleyebilirim sanıyorum; eğer siz...

— Ne demek size minnettar olurum.

— Mü mü mülâ...

— Av M ile mi başlıyordu bu?..

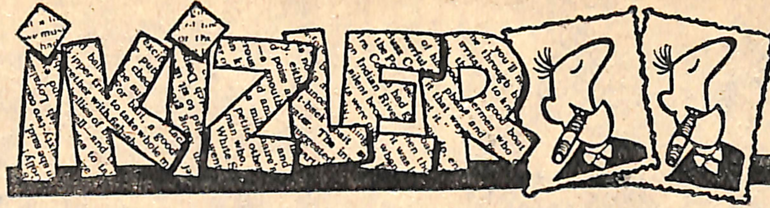
— Evet.

— Hay Allah! Daha önce bilseydim...

— Fakat beyefendi, siz hangi harfle başladığını sanıyordunuz?

— Vallahi pek de bilemiyeceğim. Yalnız bende bir lûgat var, demindenberi onun sonlarına bakıp duruyorum belki resmini bulurum diye... Hoş bendeki baskı da çok eskidir ya!...

— Azizim bu kelimenin, resmini koymalarına imkân yoktur; kitabın son baskısı dahi olsa... Affedersiniz, sizi kırmak istemezdim fakat doğrusu bu kadar malûmatsız olacağınızı ummuyordum. Tekrar özür dilerim.

İKİZLER

Yazan: Mark Twain — Çeviren: Semiramis Aydınlık

— Estağfurullah! Yaltaklanmak istemiyen, yahut buna mecbur olmayan kimseler hep böyle söylerler benim hakkımda... Evet ben tamamen böyle tanınmışımdır ve herkes bu husustan hayranlıkla bahseder.

— Bunu tahmin etmek güç değil zaten... Mülâkatımıza gelelim. Biliyorsunuz tanınmış kimselerle mülâkat yapmak moda oldu.

— Ya öyle mi? Hiç haberim yoktu. Bu mülâkat dediğiniz şey neyle yapılır?

— Eh artık bu kadarı da fazla. Bana kalırsa bazı hallerde kalın bir sopa ile yapılmalı. Ama umumiyetle mülâkat yapan sualler soruyor öbürü de cevap veriyor; bilhassa bugünlerde çok revaçta bir âdet... Şimdi müsaade ederseniz hayatınızın belli başlı hususiyetlerini okuyucularımıza tanıtacak olan sorularımıza geçelim.

— Memnuniyetle. Yalnız benim çok berbat bir hafızam vardır. İnşallah buna aldırış etmezsiniz; fakat bu benimki o kadar gayri muntazam bir hafızadır ki hazan dört nala gider, bazan on beş gün geri kalır. Hasılı baş belâsı bir şey...

— Ziyanı yok! Herhalde siz elinizden geldiği kadar gayret sarfedersiniz değil mi?

— Tabiî, bütün zihnimi sorularınıza vereceğim.

— Teşekkürler. Başlıyalım mı hazır mısınız?

— Tamamen.

— Kaç yaşındasınız?

— Haziranda 19 a basacağım..

— Nee... Demek ki buraya 35 - 36 yazmam lâzım. Nerde doğdunuz?

— Missouri'de.

— Yazı yazmağa ne zaman başladınız?

— 1836'da.

— Fakat 19 yaşında iseniz bu nasıl mümkün olabilir?

— Valla bilmiyorum. Gerçi biraz acaip ama öyle işte...

— Öyledir tabiî! Tanıdığınız kimseler arasında en önemli bulduğunuz kimdir?

— Aaron Burr.

— Fakat eğer 19 yaşındaysanız Aaron Burr'la karşılaşmış olmanıza imkân yok!

— Eğer siz benim hayatımı benden iyi biliyorsanız niçin bana sualler soruyorsunuz?

— Peki. Zaten sadece şöyle bir fikir yürütmüştüm. Nasıl oldu da Burr'la karşılaştınız?

— Bir gün cenazesine gitmiştim, bana «çok gürültü etme» dedi...

— Lâkin cenazesinde iseniz adamın ölmüş olması lâzım ve eğer ölmüş ise gürültünün nasıl farkına varabilir?

— Bilmem zaten acaip bir adamdı...

— Hâlâ anlamış değilim; ölü olduğu halde size hitabettiğini söylüyorsunuz.

— Ölü demedim ki!

— Haa ölmemiş miydi?

— Valla bazıları öldü, bazıları ölmedi diyorlardı.

— Sizin fikriniz ne idi?

— Ne üzerime vazife, benim cenaze merasimim değildi ki!

— Çok doğru. Her neyse bu işin aslını bir türlü anlıyamadım gitti. Başka şey sorayım; doğum tarihiniz?

— 31 Ekim 1693 Pazartesi.

— Nee. İmkânsız. O zaman 180 yaşında olursunuz. Bunu nasıl izah edeceksiniz?

— Hesap vermek âdetim değildir.

— Ama önce 19 dediniz şimdi 180 yaşında oluyorsunuz. Bu müthiş bir tenakuz.

— (Yerinden kalkar ve genç adamın elini sıkar) Bravo demek siz de farkına vardınız. Zaman zaman benim de acaibime gidiyordu da bir türlü işin içinden çıkamıyordum. Nasıl da çabucak her şeyin farkına varıyorsunuz...

— İltifatınıza sonsuz teşekkürler... Erkek veya kız kardeşiniz var mı?

— Galiba evet. Fakat pek de hatırlamıyorum.

— Bu şimdiye kadar duyduğum şeylerin en acaibi doğrusu...

— Niye acaip oluyormuş?

— Hem allahaşkınıza şuraya bakın, bu resim kime ait erkek kardeşlerinizden biri olmasın?

— Evet tamam! Bana hatırlattınız; bu kardeşim William'dı, biz ona sadece Bill derdik. zavallı!...

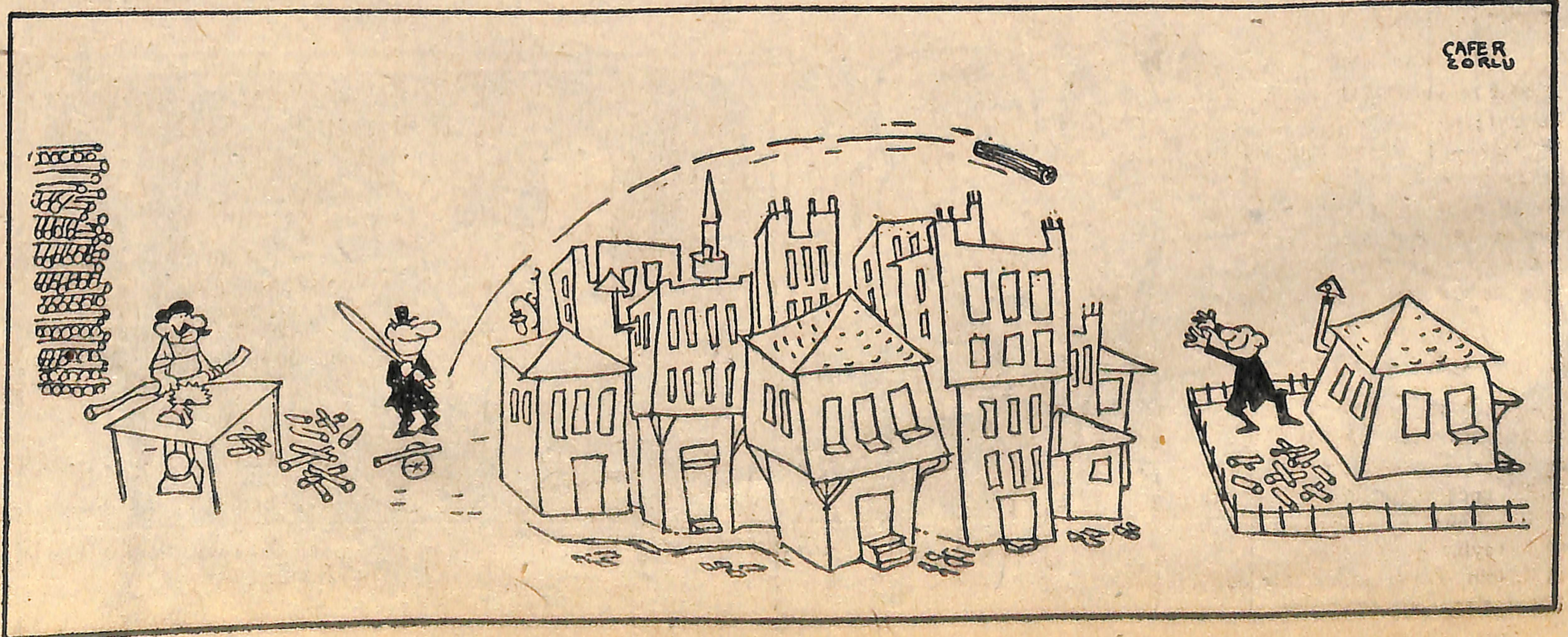
— Vah, vah öldü mü yoksa?

— Evet zannederim. Fakat bu hususta kimse bir şey söyliyemez; bu çok esrarengiz bir meseledir.

— Çok acıklı doğrusu. Birdenbire kayıp mı oldu?

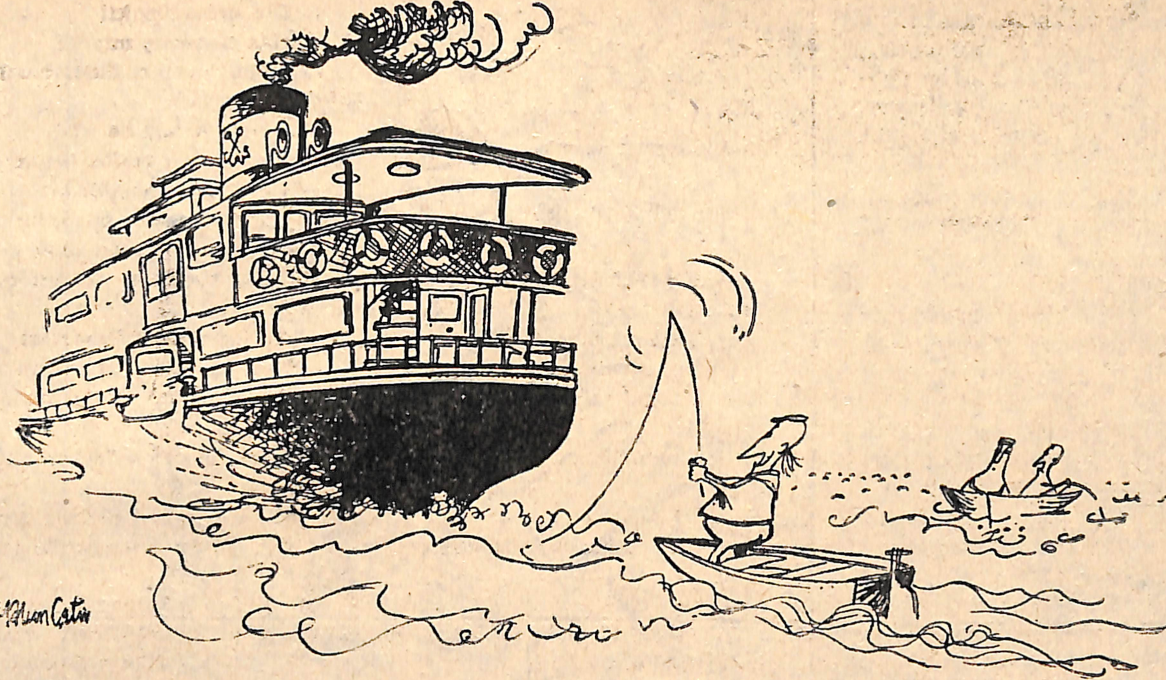
— Hemen hemen öyle. Onu gömdük.

Odun depolarında nakliye ücreti fazla alınıyor... (Gazeteler)

YAZISIZ

Bir vapur, balık oltalarına takıldı... (Gazeteler)

— İnatçı heriftir. İyi bir avın peşine düştü mü kolay kolay bırakmaz.

— Gömdünüz mü? Ölü veya diri olduğunu bilmeden ha!...

— Yok canım. Kâfi derecede ölmüştü...

— Bunu anlıyamadığımı itiraf etmeliyim; gömdünüzse öldüğünü biliyordunuz.

— Hayır sadece öyle sanıyorduk.

— Evet anladım. Sonra tekrar dirildi öyleyse.

— Bahse girerim ki dirilememiştir.

— Hiç böyle şey duymamıştım; birisi ölmüş sonra da gömülmüş esrar bunun neresinde?

— Bu iş esrarın ta kendisi dostum. Bakın, biz ikimiz ikizdik Bill ile... İki haftalık iken banyoda bizi karıştırmışlar ve birimiz boğulmuşuz fakat hangimiz, belli değil; bazısı Bill sanmış bazısı da ben...

— Bakın bu mühim; peki siz ne düşünüyorsunuz?

— Allah bilir! Size her şeyi anlatacağım azizim. Bu mühim ve korkunç sır benim bütün hayatımı mahvetti. Ama size şimdiye kadar kimseye söylemediğim bu büyük sırrı tevdi edeceğim. İkimizden biri sol elinin arkasında siyah bir ben taşıyordu. Ve bu ben idim azizim yani boğulan çocuk.

— İyi ama ben burada esrarengiz bir şey görmüyorum.

— Görmüyorsunuz demek, ben görüyorum ama... Ve nasıl olup da bu kadar ahmakça bir hata yapıp yanlış çocuğu gömdüklerine şaşıyorum. Fakat aman bunu kimseye söylemeyin, hele aileden kimse duymasın. Zaten Allah bilir dertleri başlarından aşıyordur.

— Çok iyi. Şimdilik hayli malzeme topladım hakkınızda. Zahmetinize teşekkürler ederim. Yalnız şu Aaron Burr'un cenazesi meselesi beni çok ilgilendirdi. Aaron Burr'un çok mühim bir kimse olduğunu kabul etmeniz için bazı özel olaylar var mıydı?

— Ha, evet, çok ehemmiyetsiz bir hâdise... Kimsenin dikkatini çekmemiştir eminim. Merasim tamamlanmıştı mezarlığa gidilecekti. Cenaze arabaya iyice yerleştirildi. Birden Aaron Burr manzarayı son bir defa daha görmek istediğini söyledi ve kalkıp arabacının yanına oturdu...

Genç adam birden hürmetkâr bir tavırla çıkıp gitti.

Doğrusu çok hoş vakit geçiriyorduk, gidişine üzüldüm...

Kâr yılı!

Rebeka, parmağından nişan yüzüğünü çıkarıp nişanlısına uzattı:

— Artık seni sevmiyorum Salamon... Ayrilalim!

— Pekiy, kimi seviyorsun?...

— Moizi...

— Yaaa... Nerede şimdi o kerata?...

Rebeka, ağlayarak Salamonun ellerine sarıldı:

— Sakin ona bir şey yapma!...

— Yapacayim!...

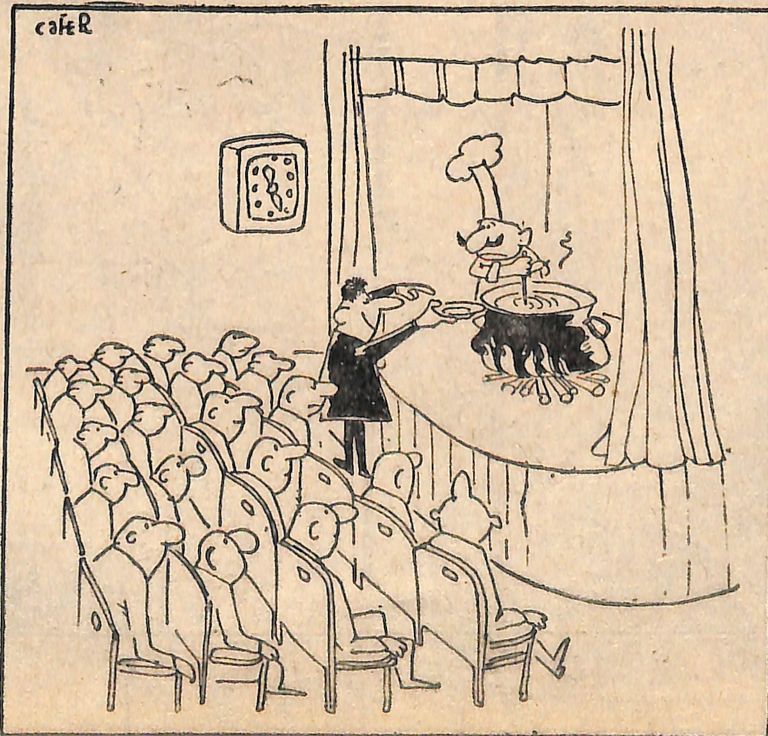
— Yapma Salamon...

— Yapacayim Rebeka!

— Ne yapacaksin?... Uldurecek misin?...

— Yok be kuzum... Şu nişan yüzüğünü satacayim!

Bir tiyatroda Fasulya Kazanı oynuyor... (Gazeteler)

Konuşurken dikkat ediniz: Karşınızdaki erkekse, söylediği kelimeler lûgattaki, hayattaki mânâsı ne ise odur. Ama, kadınsa, belli olmaz. Hattâ hiç belli olmaz!.. Ak mı, dedi? Belki de maksadı karadır!.. Tatlı mı dedi? Belki de acı!

Bir kıza ilânı aşk ettiğiniz zaman, onun dudaklarından dökülen cümlelere dikkat ediniz.. Bir kadınla baş başa kaldığınız vakit, kalbinizden kopan sözlere, davetlere, ricalara verilen cevapları iyi dinleyiniz... Bunlar, bazan en şiddetli reddedişlerle arzularınıza (Evet. peki, olur) cevabını vermişlerdir.

Eğer, kapı aralığında sıkıştırdığınız komşu kızı, içi gıdıklanıyormuş gibi baygın kahkahalarla fıkırdıyarak:

— Yapmayınız... İstemiyorum!

Derse, biliniz ki, istiyordur!

Merdiven başında yakaladığınız hizmetçi kız, yanakları korkudan pençe pençle kızararak:

— Aman beyefendi, hanım görecek...

Derse, anlayınız ki, yegâne çekindiği şey hanım tarafından görülmektir!

Loş bir salonun köşesinde, uzun ve şairâne cümlelerle ilânı aşk ettiğiniz hanımefendi, süzgün gözleri uzaklara dalarak:

— Neler söylüyorsunuz beyefendi, ya duyarlarsa!..

Derse, muradınıza erdiniz sayılır. Çünkü hanımefendinin yegâne endişesi duyulmaktan ibarettir!

— Ya bir gören olursa?..

— Ya bir işiten olursa?..

— İnanmam... Yalan söylüyorsunuz!..

Gibi cümleler, itirazlar da hep kabul ifade eder. Bu redlerin, bu tereddütlerin, bu itirazların asıl mânası şudur:

— Aman kimse görmesin!

— Sakın kimse duymasın!

— Kuzum, doğru mu söylüyorsun?..

Kadın, ancak böyle kabul eder, ancak böyle evet der!

ÇİMDİK

Bugün, Cemal Nâdir'in on ikinci ölüm yılı... Elimizdeki eserlerine bakıyoruz: Hepsi yaşıyor. Çizgisiyle yaşıyor, nüktesiyle yaşıyor.

Cemal Nadir, karikatürün yalnız çizgi, yalnız kahkaha olmadığını bilen bir sanatçıydı. Elinde defter, kalem, çizeceği karikatürler için hareketler çehreler arardı: Kaputunu giyen polis, sigara dumanlarına dalmış memur, traş bıçağı satan çocuk...

Okurdu. İnatla okurdu. Her eserine emeğinin son damlasını katardı.

Tam oluş çağında öldü. Öldü mü?...

Bu ölmez zekâya öldü demek ne güç!

Kalemlerimizle, fırçalarımızla hâtırası önünde eğiliyoruz Nûr içinde yat!

AKBABA

KURBAN!

Cemal Nadir'in kazancının mütevazı olduğu zamanlar... Üstad Akbaba'ya Kurban Bayramına ait bir kapak yapıp, göndermiş... Bir koyun dört bacağı bağlı olarak yatıyor...

Yusuf Ziya Ortaç resmi almış, bakmış... Emin Ali ve Sakallı Celâl de oradalar...

Sakallı Celâl:

— Yahu Yusuf Ziya demiş, benim bildiğim kurbanın üç bacağı bağlanır, biri serbest bırakılır...

Ortaç gülümsemiş:

— Zavallı Cemal Nadir, hiç kurban kestirmedi ki bilsin!

APARTMA

Amcabey, Akla_Kara, Dalkavuk gibi sevilmiş tipler yaratan Cemal Nadir'e, bir gün bir hayranı şöyle demiş:

— Üstad, siz niçin Mickey - Mouse gibi hareketli resimler yapmıyorsunuz?...

Cemal Nadir:

— Buna lüzum görmüyorum, demiş... Çünkü benim resimlerim zaten hareket halinde... Sağdan, soldan yürütüp duruyorlar!...

«NADİR»

Üzüntülü bir gününde bir dostu Cemal Nadir'e sormuş:

— Bu ne somurtkanlık Allah aşkına?... Halbuki sen «Güler» sin.

Üstad cevap vermiş:

— Yanılıyorsun dostum, ben «Nadir Güler» im!...

— Bak bakalım, dün İstanbula gelen mühim simalar var mı?
— Var: 2500 koyun!...

ALTI DAMLA!

Eceli gelen yiğit, cadde ortasından yürür...

★

Borçlu dumanlı havayı sever!

★

Zenginin hakkından batakçı gelir!...

★

Akılsız kadının zahmetini erkek çeker...

★

Para gelecek yerden senet esirgenmez!...

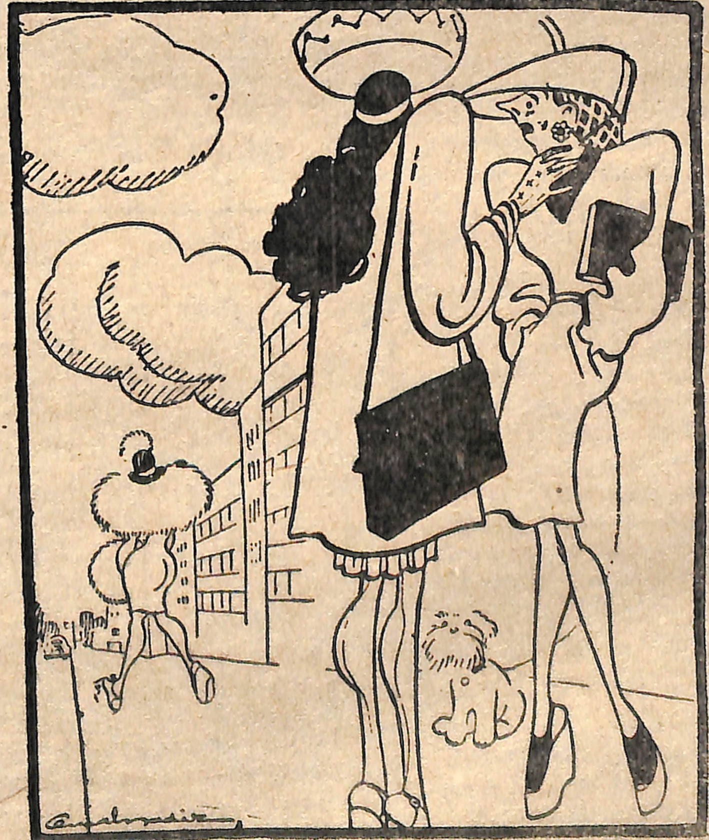
★

Vermeyince defterdar, neylesin veznedar!...

Cemal Nadir

İstanbula biraz kar yağdı!..

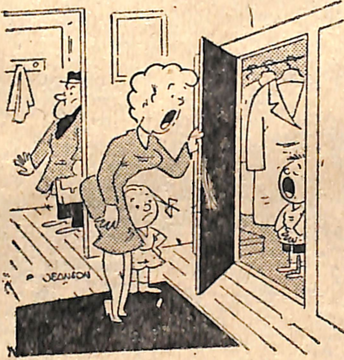
— Meloşun balo elbisesini görme... Çok kıymetli!..
— Kadifeden mi, taftadan mı?..
— Gazete kâğıdından!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Otobüs sefası!

Otobüs o gün hayli kalabalıktı. Birden, münakaşa etmekte olan iki kadının sesi bütün diğer sesleri bastırdı. Bunlardan biri camın açılmasını, yoksa havasızlıktan boğulacağını söylüyor; diğeri cam açılırsa soğuktan donup öleceğini ileri sürüp avaz avaz bağırıyordu. Bu münakaşa hayli devam etti. Bu arada yolculardan biri, ne yapacağını şaşırmış bakıp duran biletçiye:

— Kuzum biletçi Bey dedi. Önce camı açın, şu kadınlardan biri ölsün, sonra kapatın öbürü boğulsun, biz de kafamızı dinliyelim.

— Babam geliyor, ben de komşunun oğlu gibi saklanacağım!..

(Fransız)

Başarılı müdafaa!

Mahkeme sona ermişti. Avukat, müvekkilinin koluna girdi ve ahbapça bir tavırla:

— Azizim dedi, işte beraet ettiniz! Artık söyleyin doğrusunu bakayım: hakikaten bu hırsızlığı yaptınız mı?

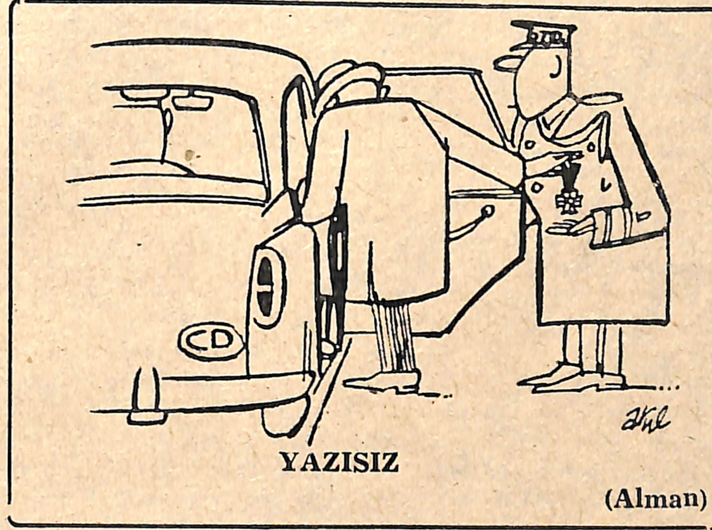
Eski sanık:

— Hayır avukat bey! dedi. Önceleri yaptım sanıyordum. Ama o kadar güzel bir müdafaa yaptınız ki, ben bile suçsuz olduğuma inandım.

YAZISIZ

(Alman)

YAZISIZ

(Alman)

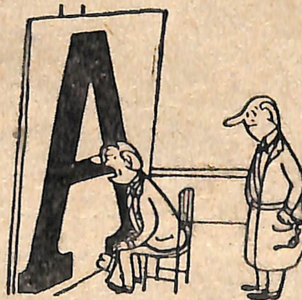
Hazımsızlık

Mr. Smith çok meşgul olmasaydı muhakkak ki rahibi gidip bizzat karşılardı; fakat söylediğimiz gibi çok işi vardı. Oğluna papazı iyice tarif etti ve istasyona yolladı. Çocuk trenden çıkan yolcuları teker teker gözden geçirdi ve nihayet bir tanesini tam tarife uygun bularak yanına koştu:

— Rahip Smith sizsiniz değil mi?

Adam ters ters bakıp cevap verdi:

— Ne münasebet! Yalnız, bu günlerde müthiş bir hazımsızlık çekiyorum da ondan böyleyim...

— Ne görüyorsunuz?
— Üç köşe, bir delik!..

(İtalyan)

Bunu severim

Oscar Wilde, zengin bir aileye yemeğe dâvet edilmişti. Yemekten sonra ev sahipleri kızlarına piyano çaldırdılar. Bu berbat konser sırasında gururundan kabaran anne Oscar Wilde'a sordu:

— Musikiyi mi seversiniz, resmi mi?

— Resmi Madam, dedi. Sesi çıkmaz!

Tanışıklık!

İlk defa olarak mahkemeye işi düşmüş bir avukata gitmek zorunda kalmıştı. Hangi avukatı seçeceğini düşünürken, babasının eski ahbabı olan bir isim hatırladı ve ona gitti. Hakikaten, bu adam iyi bir avukattı; dâvasını üç celsede hal edivermişti. Sıra ücret meselesine gelince de:

— Ben dedi, sizi yabancı saymıyorum. Babanızı iyi tanırdım... Bu işte size 5000 lira kazandırdım, doğru mu?

— Evet...

— Öyleyse ahbap hesabı yapalım; 4000 i benim olsun!

Adamcağız hayret içinde kalmıştı:

— Aman yarabbi dedi, iyi ki siz benim büyük babamı tanımıyorsunuz...

Özür!

Üç köylü, hırsızık suçu ile mahkemeye getirilmişlerdi. Hâkim birinciye sordu:

— Bir at çaldığın iddia ediliyor, buna karşı ne söyliyeceksin?

At hırsızı:

— Ben onu çalmadım hâkim bey dedi; o at, daha ufacık bir tayken benimdi...

İkinci adam bir inek çalmakla suçlandırılıyordu. Kendini müdafaa için:

— Hâkim bey dedi. Ben inek filân çalmadım; o hayvan minicik bir buzağı iken benimdi zaten!

Üçüncü suçlu, arkadaşlarının müdafaalarını dinledikten sonra, sıra kendisine gelince:

— Hâkim bey, dedi, ben kamyon çalmış değilim; o kamyon daha minicik bir el arabası iken benimdi!

Sıhhat için!

Köyün papazı vaazının yarı yerinde durdu ve kilisenin kayyumuna seslendi:

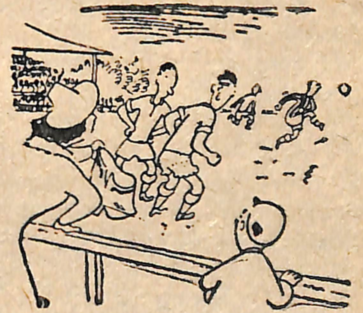
— John; şu pencereleri açıver!

Adam şaşırmıştı:

— Fakat peder, dedi; dışarda sıfırın altında 20 derece...

Papaz gülümsedi ve kiliseyi dolduran halkı işaret ederek cevap verdi:

— Biliyorum ama, bütün doktorlar pencere açık uyumanın sıhhate çok iyi geldiğini söylüyorlar...

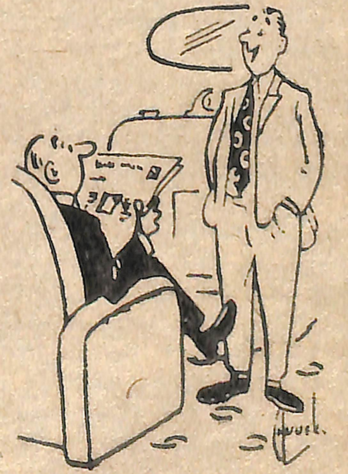
— Al kocacığım, yanlışlıkla benimkini giymişsin!...

(Fransız)

Önce yaşınız!

Yaşı oldukça ilerlemiş, fakat hâlâ güzel bir kadındı. Bir şahitlik için mahkemeye çağrılmıştı. Yemin edecekti ki Hâkim onu nâzik bir jestle durdurdu ve:

— Önce yaşınızı söyleyin, dedi. Sonra yemin edersiniz!..

— Babacığım, bu gece cüzdanını bana ödünç verir misin?

(İtalyan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 54 —

Hepsi bu vaziyettelerken, hızlı hızlı kapı çalındı. Arkasından, merdivenlerde yukarıya doğru gelen bir ayak sesi duyuldu. Oda kapısı açılıp da, İzzeti Efendi görününce, Olga küfürü bastı:

— Nah! Geldi senin diavolos!... Bresi, bu kadar sok isirilir bu adam? Alah kokmazsin sen bre?...

Diye de bir sürü lâf etti. Fakat vergi kâtibi bunlardan hiç birini dinliyecek, bunlara karşılık verecek halde değildi. Soluk soluğa gelmişti; mühim bir haber getirmişti, belli.

— Geçmiş olsun, velinimetim diye söze girişti.

— Amanın, İzzet! Öliyim. Geberiyim!. Bu Şaban paşa doğuzu canıma ohudu!...

— Filhal, mendeburun humarı sair meşrubatınkilere benzemiyor...

O sırada, elinde işkembe kâsesiyle içeriye giren Keteon Efendi, güler yüziyle lâkırdıya karıştı:

— Bir kıyak işkembe etmişim, paşazademin güzel ağzına lâyık düşmüştür. Şimdik, gövdesinin dibine endirdiği gibi, ne mahmurluk kalır, ne bir şey. Şafroşluğun birebir ilâcı işkembedir. Sanırsın kim, tabiyet, koyunun midesini, insanların midesine şifa versin diyi yaratmıştır. Şu gördüğün kâse salt pepsin doludur. İçerisine altı tane yumurta çalkamışım. Hepsi de, tavuğun dibinden zabah zabah çıkmış, taptazedir. Şunu, kâşığılan yut, enksesinden bana haber et ki, zatını eyilenmiş görüp kefleneyim.

İzzeti Efendinin kaşı gözü durmadan kımıldıyor, herifi susturmak istediği halde, muvaffak olamıyordu. Nihayet, dayanamadı:

— Kâseyi oraya koy, lâkırdıya yekûn tut, bizi de bir parça yalnız bırak, azizim! dedi. Velinimetle bir nebze mahrem görüşeceğim.

Keteon Efendi:

— Başüstüne, İzzet beyim! Bir değil, bin tane mahrem lâf et. Ben altık gidioorum!.

Deyip odadan çıktı.

Olga, zaten biraz evvelden, iki ortağı kendi hallerine terketmişti.

Başbaşa kalınca, İzzeti Efendi, vereceği kötü haberi birdenbire ağzından çıkarmamak için, bir iki defa hafif hafif öksürdü, hazırlandı.

— Velinimetim! dedi. Bugün, burada hastalanıp da yatmanın hiç de sırası değildi. Yazıhaneye hemencecik teşrif eylersen, begayet münasip olacak.

— Neden? Ne var ki? Topuzoğlu doğuzu genem bulgurları almakta mızıklanıyımı ki yoğse?

Vergi kâtibi, komik bir tavırla, başını iki tarafa sallıyarak cevap verdi:

— Topuzoğlu değil, bu sefer Topuzun öz babası tepemize iniyor.

— Çabuh di, ülen!

— Dinle, mevlâna! Şu dakikada otuz beş bin liraya ihtiyacımız var!

— Nolacah?

— Dübaracıyanın bonosunu ödiyeceğiz.

— Vâdesi, neyi, bugün mü?

— Evvelki gündü. Üstünden kırk sekiz saat geçti.

— Öde, öyle ise.

— Nereden? Kasa tamtakır. «İtibarı Millî» ye telefon ettim: Efendimin oradaki hesabında iki bin küsûr liradan başka para yokmuş. Eğer, benim bilmediğim, gör mediğim bir yerde gizliden bir kaç bin liran yoksa, yandık gitti.

Papeloğlunun, mahmurluk haliyle büsbütün sersemliyen kafası işlemiyordu. Yağı tükenmiş motör gibi duraklamış, kalmıştı. Bir müddet, elini, dağınık saçlarının arasında gezdirdi.

Başka yerde para ne gezer? dedi. Sen, bir yol müşterileri yohla.

Hangi birini? Hepsine borçluyuz. Yalnız, Tıngıroğlu Koçodan beşyüz isterdik. Ona tahsildarı saldım; henüz cevap getirmedi.

— E, nolacah?

— İşte, kalk, yazıhaneye gidelim de, ne olacağını birlikte düşünelim.

— Sen ver!

İzzeti Efendi, ezildi, büzüldü, yapmacıklı bir tavır takındı.

(Devamı var)

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Klotfarer Cad. No. 8 - 10
Daire: 3

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

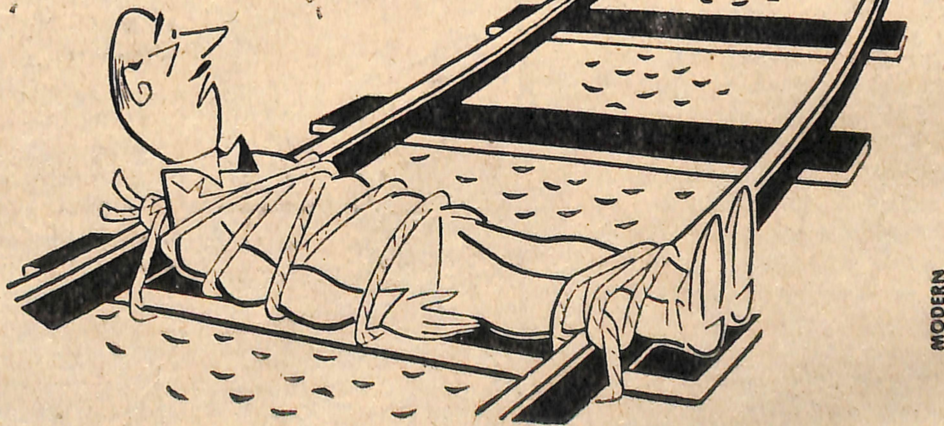
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

bilmemezlikten gelemiyeceğiniz hakikatler (1)

PİYALE MAKARNALARI memleketimizin EN MODERN ve EN BÜYÜK fabrikasında HUSUSİ BİR TEKNİKLE imal edilmektedir.

En yüksek gıda kıymetini haiz BUĞDAYIN seçilip İRMİĞİN hazırlanmasından, makarnanın paketlenmesine kadar geçen her merhale, ÜSTÜN BİR BİLGİ ve GENİŞ BİR TECRÜBE mahsulüdür.

PİYALE
makarnası
Piyale adı... ağız tadı

Safi ekstra irmikten yapılan PİYALE MAKARNALARI, emsalinin fevkinde bir kaliteye sahip... NEFİS ve LEZİZ bir gıdadır.

Maktaş MAKARNACILIK VE TİCARET T. A. Ş.

Satış Büroları
İzmir : Belediye Karşısı. Erler 901 Sok. No. 15/1 Tel. : 23431
İstanbul : Yağ İskelesi, Çardak Cad. (Duvar Dibi) 12. Tel. : 27 1898

Kaçırılan Kadınlar

EFLÂTUN NURİ

KEL HÜSNÜ İLE SÜLÜKSİYON
KEL HÜSNÜ İLE SÜLÜKSİYON ZİYA VAHŞİ KIZIN ÜZERİNE SALDIRDILAR, FAKAT-----

Bİ TUTARSAM

KÜT

5

KIZ VAHŞİ BİR TAKTİKLE A-RALARINDAN SIYRILDI...

ŞİŞTİK Mİ ŞİMDİ

KOŞ HÜSNÜ

DUR KIZ SANA ŞEKER VERİCEM

HOP DEDİK

TUTTUM AGA

GELDİLER

İYİ

BAYGIN KIZI ÇOK SIKI BİR ŞEKİLDE AMBA-LAJLADILAR

İYİ ÇİVİLE. ÇIKAMASIN

TEMEL ÇİVİSİ KULLAN OĞLUM...HAVA AL-MASI İÇİN BİR DE DELİK AÇ

OLUR PATRON

DİKKAT KIRILACAK
EŞYA

ULAN POSTAYA VERİLECEK DAHA UFAK BİR ŞEY YOK MU İDİ SANKİ

DİKKAT KIRILACAK
EŞYA

AKBABA
AY
ZİYA
YEŞİL RAPTİYE
ÜSKÜDAR
ZONGULDAK
YOL

POSTACILAR VAHŞİ KIZIN İÇİNDE BULUNDUĞU SANDIĞI İSTİMLÂK SOKAK NO: 1'E GETİRDİLER

NE VAR BUNUN İÇİNDE YAHU?..

İTHAL MALI FİLAN OLACAK HER HALDE

BELKİ DE ILIK Bİ ŞEY-DİR!..

DEVAMI VAR.

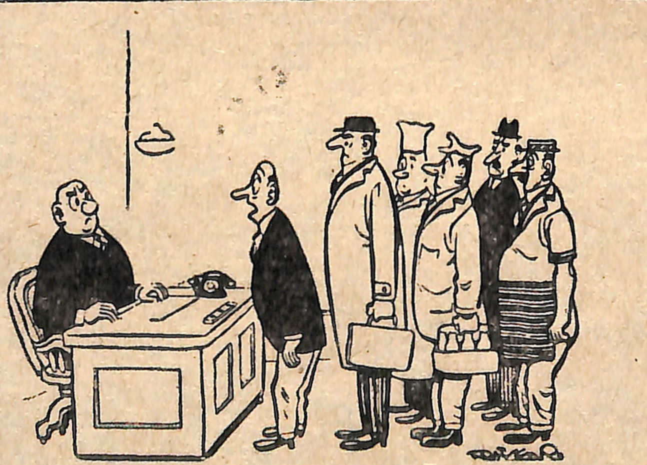
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

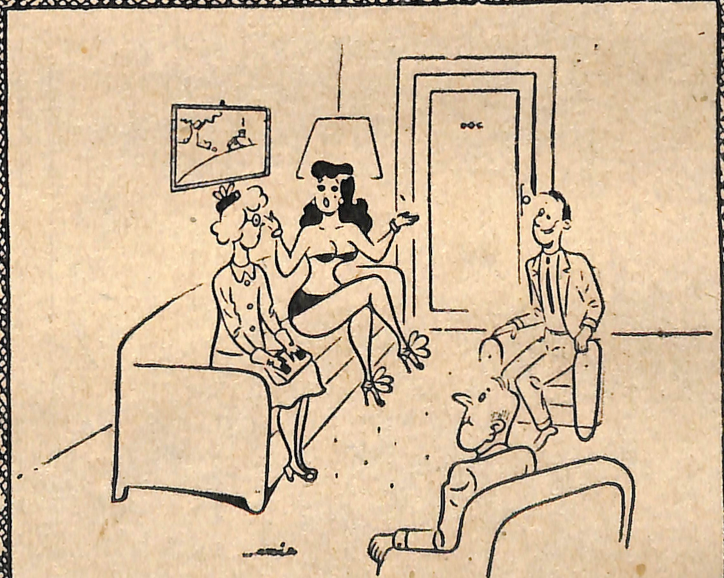
—BAK, BAK... ŞU YENİ DANSIN NE CAZİP FİGÜRLERİ VAR!

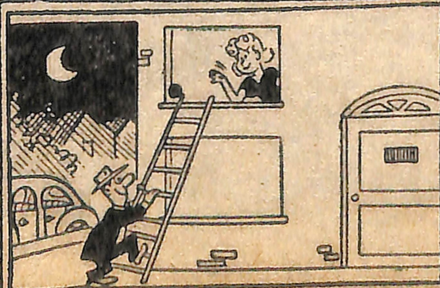
—DÖRT KAP YEMEK, BEŞ BİN FRANK EFENDİM...
—PEKİ, YALNIZ ŞU SARIŞIN KAÇA?..

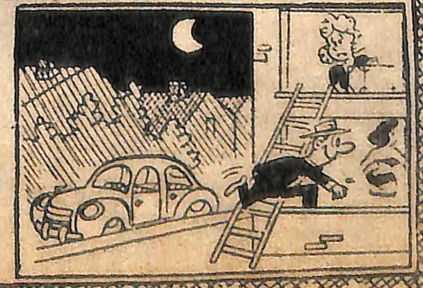
—BUNLAR MI EFENDİM?.. MAAŞIMIN ARTTIRILMASI İÇİN SİZDEN RİCAYA GELMİŞLER!

—HANGİ DOKTORA GİTSEM "SOYUN!" DİYOR. ONUN İÇİN GİYİNMEYE LÜZUM GÖRMEDİM!

1959 SENESİNDE

3 MİLYON

LİRA TUTARINDA

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON

lira çeşitli para ikramiyeleri

Çekilişlere hesabında en az 200 lirası olanlar girer.

HER 100 LİRAYA AYRI BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

Kadın — Bizde bir ata sözü vardır: «Merdivenin altından geçen köşe başında felâketle karşılaşır» derler!..